Mormântul

Cristi Mirea

Monolog

De douăzeci de ani stau la pândă. Lumea s-a schimbat. Tot ce odată părea sacru, azi nu mai există. Vechile obiceiuri au fost înlocuite. Simt cum sfârşitul este deja în plină desfăşurare. De parcă m-aş fi trezit azi dimineaţă şi am ştiut că sunt în mijlocul unui lucru pe care deşi nu vreau să-l accept, face parte din viaţa mea.

Noapte nu se mai termină. Ziua pare o prelungire a nopţii. Întunericul este pretutindeni. Apocalipsa a trecut, iar acum facem curăţenie. Pământul nu mai este acelaşi. Poluarea a dus la schimbări climatice drastice. Calota glaciară s-a topit. Nivelul mării a crescut. Uraganele apar din senin oriunde pe glob. Stratul gros de nori care acoperă cerul face ca razele solare să nu mai atingă solul. O noapte continuă s-a aşternut. Pomii n-au mai înflorit de ani de zile, iar frunzele sunt aşa de zbârcite, încât ai impresia că sunt uscate. Legumele şi fructele cresc doar în hale speciale cu lumină artificială.

Vampirii sunt stăpânii. Cum noaptea nu se mai termină, lucru care va dura câteva decenii până ce ciclicitatea naturii va risipi iar norii, nu mai există ore de vânătoare. Beau când vor ei.

Somnul şi oboseala sunt duşmanii mei direcţi, vampirii sunt programul tv de divertisment. Este ciudat cum nişte creaturi care la origine sunt barbare au reuşit să se integreze aşa bine în societate şi să fie chiar acceptaţi. Au ajuns persoane importante şi şi-au creeat propriile corporaţii. Nu mai vânează oameni, deoarece nu este *chic*. Au propriile surse, oameni care de bună voie se lasă supţi de sânge în schimbul banilor. Au renunţat şi la înmulţiri inutile, deoarece trebuie să păstreze un echilibru între vampiri şi oameni.

Sângele a devenit o marfă de contrabandă. Centrele de donaţie de sânge pentru spitale sunt mai des atacate şi jefuite decât băncile. Şi printre vampiri sunt criminali, cei care, în ciuda faptului că a ucide este un delict, nu se lasă şi continuă să omoare oameni pentru sângele lor. Eu îi vânez.

Acum douăzeci de ani eram un copil. Un copil mai special care a putut alege ce să fie după moarte. Am ales să devin înger. Însă viaţa nu este simplă şi de multe ori eşti confruntat cu lucruri care îţi schimbă modul în care vezi lumea. M-am hotărât că nu voi aştepta până la moarte ca să fac bine, atâta timp cât pot face bine şi cât trăiesc. M-am antrenat ani de-a rândul în cadrul Sediului pentru a deveni un vânător de vampiri, demoni şi alte creaturi care se târăsc pe pământ.

Veghetorul meu a murit. A fost ucis de un vampir. Ce folos că a fost un vânător excelent, cu simţuri ascuţite care nu l-au ajutat când trebuia. Sediul a fost casa mea. Membrii Organizaţiei mi-au fost părinţii. Am ajuns la concluzia că dragostea stă în calea raţiunii. Paul este exemplul ce-l mai bun. Am renunţat la sentimente. Pentru mine nu mai există familie sau prieteni. Toţi îmi sunt duşmani până la proba contrarie.

Am avut o copilărie frumoasă. Am învăţat totul despre vampiri din scrierile Organizaţiei. Am învăţat să lupt şi să mânuiesc la perfecţie mai multe arme. Am participat la perfecţionarea unor arme. De exemplu gloanţele cu electroşocuri pe care le utiliza Madox le-am umplut cu un exploziv special. Acesta reacţionează doar cu sângele de vampir. În acel moment: bum.

Poate sunt prea sadic şi nu aştept să-i interoghez, aşa cum se făcea pe vremuri la Sediu. Dar ce folos? Tot ce trebuia să ştiu, am aflat. Acum doar extermin. Dacă extermin şi vampiri buni? Chiar dacă e un pleonasm pentru mine, unii se consideră victime ale creatorilor lor, dar setea pentru sânge nu s-a stins, deci sunt o bombă care ticăie. Da. Şi nu mi-e milă pentru ei. Cu toţii au în ei acel ucigaş care stă ascuns şi aşteaptă.

Pe cine vânez acum? Pe Zelma, sora mea. Cea care este vampir şi care trebuie exterminată. Pentru mine nu mai este soră. Este un alt vampir care o caută cu lumânarea.

Nu mi-e teamă de ea. Nu mi-e teamă de nici un vampir, pentru că port lumina în mine, pentru că sunt bine antrenat şi pentru că nu mi-e frică de moarte.

Rupert părăsi cabina duşului şi în pielea goală păşi în camera de hotel. Afară era întuneric, deşi ceasul de pe noptieră indica ora 2 după-amiaza. Corpul lui musculos era plin de tatuaje. Pe spate, în locul unde ar fi trebuit să fie aripile, avea tatuat o pereche de aripi. În dulap îşi căuta haine proaspete când auzi un ciocănit în uşă.

Scoase dintre haine un cuţit şi se apropie de uşă.

-Cine e?

-Camerista. Am adus prosoape curate spuse aceasta în italiană.

Niciodată nu putea fi prea sigur. Deschise încet uşa, o prinse pe cameristă de umăr şi o trase înăuntru. O trânti cu spatele de perete şi îi puse lama cuţitului la gât. Aceasta încremeni. Îl privi cu ochii larg deschişi. Observă că bărbatul era în pielea goală, dar nu avu tupeul să scoată un zâmbet, cum ar fi făcut la alţi locatari ai hotelului. Rupert controlă prosoapele. Când observă că erau în regulă, deschise uşa şi o împinse afară.

Luă unul dintre prosoape şi şterse apa de pe trup. Îşi puse hainele negre şi îşi alese armele.

Regula numărul 1: niciodată să nu stai cu garda jos.

Regula numărul 2: niciodată să nu te încrezi într-un vampir.

Regula numărul 3: dacă ai posibilitatea să ucizi un vampir, nu ezita, deoarece el sigur nu te va ierta.

Regula numărul 4: nu te încrede nici în oameni, s-ar putea să fie informatori ai vampirilor.

Regula numărul 5: să nu stai niciodată dezarmat.

Rupert deschise fereastra camerei şi privi oraşul iluminat de becurile stradale. Ploua mărunt şi asta era bine. Mai bine o ploaie măruntă decât o furtună. În dreapta sa, Coloseumul creştea maestuos din pământ. I-ar fi plăcut să viziteaze Roma ca un simplu turist. Pentru el acest lux nu exista. Nu avea concediu.

Se căţără pe fereastră şi sări pe balconul apartamentului de sub el. Deschise uşa şi intră în cameră. Nu era nimeni acolo. Deschise uşa camerei şi ieşi pe hol. Merse până la capătul acestuia şi folosi treptele de incendiu. Ajunse la parter. Intră în bucătăria hotelului şi ieşi pe o uşă lăturalnică.

Cel mai bine e să nu ştie nimeni unde locuieşti, deoarece poţi fi o ţintă sigură. Găseşte mereu un traseu de a părăsi locuinţa astfel încât să nu fii văzut.

Shanghai, China - acum 5 ani

Oraşul era luminat de reclamele multicolore. Mirosul de mâncare plutea peste tot şi aburii păreau să iasă din toate gurile de canal. Aglomeraţia era sufocantă. Peste tot pietoni, maşini, biciclişti. Rupert se afla în acel loc animat şi nu se simţea în largul său. Peste tot atâta lume. Nu putea face distincţie între om şi vampir. Toţi păreau la fel. Din când în când un vampir îl recunoştea, deoarece faima îngerului vânător ajunsese până pe aceste meleaguri. Dispărea rapid, încât Rupert nici nu avu timp să reacţioneze.

Un articol din ziarul local îl atrase spre acest loc. Se scria că oamenii erau răpiţi de pe stradă. Erau ţinuţi ostateci pentru două-trei zile, timp în care li se lua sânge. Apoi erau eliberaţi. Se presupunea că era vorba despre o bandă de vampiri. Oricum erau ceva mai

manieraţi, din moment ce nu îşi ucideau victimele. Trebuia să prindă aceşti vampiri. Se îmbrăcă în haine tipice turiştilor, deoarece aceştia erau ţinta cea mai uşoară a lor.

Detesta costumaţia viu colorată cu care se pierdea în mulţime. Îşi făcuse rost şi de o cameră foto de unică folosinţă, pentru a părea autentic. Nimeni însă nu ştia că sub haine se aflau armele sale.

Se opri la unul din multele bufete de pe marginea trotuarului. Se aşeză la tejghea şi ceru o supă de pui cu tăiţei. Deşi comandă într-o chineză pocită, fu servit cu amabilitatea tipică asiaticilor. În timp ce bea din supă, observă două persoane dubioase cum dădeau târcoale bufetului.

Pentru ai ajuta, după ce termină supa, porni spre o stradă lăturalnică. Cei doi bărbaţi erau pe urmele sale. Auzi un vuiet când cornetul cu sedativ părăsi tubul suflat de unul dintre bărbaţi. Căzu la pământ instantaneu. După două ore se trezi cu dureri de cap. Se afla într-o hală întunecoasă, închis după un gard. Observă că erau şi alţi oameni în aşa zisele cuşti. Majoritatea turişti.

Simţea un miros înţepător. Observă nişte beţe parfumate care fumegau lângă fiecare cuşcă. După miros era sigur că era vorba despre opiu. Deci îşi drogau victimele. Observă că printre cuşti se plimbau bărbaţi cu măşti de gaze pe faţă. Aceştia trebuiau să fie vampirii. După câte ştia el, vampirii nu aveau probleme cu sedative sau droguri. Acestea nu-şi făceau efectul la ei.

Înainte de a termina gândul adormi.

Se trezi după câteva ore cu aceeaşi durere de cap. În plus acum îl durea şi gâtul. Îşi duse mâna la locul dureros şi descoperi un pansament. Încercă să desfacă pansamentul şi observă că avea două răni punctiforme, de parcă pielea ar fi fost străpunsă de ceva ascuţit. Colţi de vampir.

Ceva nu era în regulă cu acel loc. Totul părea ca la carte, şi exact din acest motiv nu i se părea normal. Vampirii erau altfel. Fiind mai mult sedat decât treaz, observă cum un bărbat mascat se apropia de cuşca sa. Ţinea în mână o tavă cu mâncare. Descuie uşa şi intră cu tava.

Rupert îşi căută armele care dispăruseră. Ştia că trebuia cumva să doboare acel gardian. Îşi dădu repede jos cămaşa şi când acesta se îndreptă spre ieşire, sări pe el şi încercă să-l ştraguleze. Cu câteva lovituri precise reuşi să-l doboare.

Neavând tacâmuri cu care să-l ameninţe, continua să-l strângă cu cămaşa. Îl împinse spre ieşire şi părăsi cuşca cu el. Bărbatul se zbătea, încercând să se elibereze. Ieşi cu el din acea încăpere şi respiră aer curat. Îl întoarse şi îl lovi cu piciorul de mai multe ori. Îi dădu jos masca. Nu era vampir. Într-o chineză pocită i se adresă:

-Nu eşti vampir.

-Nu. Nu.

-De ce vă daţi drept vampiri?

-Nu mă lovi.

-Răspunde-mi!

Se pregăti să lovească din nou când bărbatul se hotărî să vorbească.

-Spitalele sunt în criză de sânge. Sângele e foarte bine plătit pe piaţa neagră. Până şi spitalele au ajuns să cumpere la negru. Noi luăm de la ostateci sânge şi îl vindem mai departe spitalelor. Apoi le dăm drumul. Nu le facem nici un rău.

-Nici un rău? Oamenii ăştia nu vor mai dormi liniştit multă vreme, trăind mereu cu teama că vampirii vor veni iar după ei.

Îl lovi de câteva ori pentru a-l imobiliza, după care îi luă masca de gaze şi intră în hală. Se luă la luptă cu ceilalţi bărbaţi. Tehnica sa era perfectă. Din câteva lovituri în locuri precise îi imobiliza. Deschise cuştile şi eliberă ostatecii. Băgă pe toţi răufăcătorii într-o cuşcă şi sună la poliţie.

Ajuns iar în hotel, avea impresia că şi-a pierdut timpul. Ar fi putut vâna vampiri reali, şi nu nişte derbedei care vroiau să facă nişte bani. Unde a ajuns societatea asta? Cât a putut să decadă? Oamenii au ajuns să fure sânge pentru bani. Sărăcia care s-a instaurat odată cu schimbările climei a ajuns să facă din oameni cinstiţi criminali.

Se aşează pe pat şi vru să se întindă puţin pentru a-şi reveni de la drogurile inhalate, când auzi un foşnet sub el. Se ridică. Era o hârtie împăturată. O desfăcu. O scrisoare. Cineva a intrat în camera sa şi i-a lăsat un bilet. Se pare că toate precauţiile au dat greş.

„Dragă Rupert. Ştiu că eu sunt ultima persoană pe care doreşti să o vezi, dar am nevoie de ajutorul tău. Chiar dacă tu nu mă mai consideri sora ta, din punctul meu de vedere suntem fraţi şi luptăm de aceeaşi parte a baricadei. Ştiu că nu am cum să te conving că nu sunt rea.

Poate ceea ce am descoperit te va convinge că te-ai înselat în privinţa mea. Am aflat că în clădirea Hakimoto din Shanghai se află un artefact, de fapt o parte dintr-o hartă care ne va putea ajuta să mai câştigăm o luptă împotriva demonilor.

Dacă ai ajuns la concluzia că vrei să câştigi această luptă, ne întâlnim pe acoperişul clădirii Hakimoto la miezul nopţii.

Zelma."

Rupert se lăsă pe spate pe pat şi aruncă scrisoarea. Nu ştia ce să facă. În ciuda faptului că era un vampir, era totuşi sora lui. Paris a încercat de multe ori să-i explice că prin ceea ce a făcut Zelma în ultimii ani este demnă de încredere. Lui însă îi era greu să accepte că un vampir poate fi bun. Acest lucru era imposibil. Era împotriva regurilor. Când deveneau vampiri, prin virus luau şi demonul în ei. Asta era regula.

Însă informaţiile primite de la ea îl incitau. Era curios despre ce hartă era vorba şi ce luptă se putea câştiga cu informaţiile din ea.

Hotărî că se va duce la întâlnire. Chiar dacă era o capcană, nu-i era teamă de ea. Nu va ezita să o ucidă dacă îl va ataca.

Vântul bătea cu putere pe clădirea înaltă de 70 de etaje. Măcar nu ploua, îşi spuse Rupert în timp ce închise uşa în spatele său. O văzu pe Zelma pe o gură de aerisire cum butona la laptop. Se apropie de ea cu sentimente împărţite. Nu o mai văzuse din noaptea aceea la Stonehenge.

Când îi auzi paşii ridică privirea spre el. Când îl văzu, zâmbi.

-Te-ai făcut bărbat.

-Sunt un vânător.

Zâmbetul de pe faţa ei dispăru. Era rece. Nici nu se aştepta la altceva. De la Paris afla mereu noutăţi despre el. Bineînţeles că ştia şi ce părere avea despre ea. Acest lucru o durea cel mai tare. Poate că ar fi putut să facă această spargere şi fără el, dar cum erau deja în acelaşi oraş, parcă totuşi vroia să-l vadă şi să-i explice personal.

-Văd că nu eşti prea bine dispus.

-Apocalipsa este în plină desfăşurare şi tu aştepţi ca eu să fiu fericit. Pentru tine este cu siguranţă perfect că ziua practic nu mai există. Poţi circula cum te taie capul.

-Merit să ai părerea asta despre mine. Ştiu că nu eşti de acord cu hotărârea pe care am luat-o acum mulţi ani. Dar totul a fost ca să te apăr pe tine. Ştiam că vor veni după tine, nu ştiam cine, dar era clar că eşti prea important ca să fii lăsat în pace. Altfel nu puteam să te apăr.

-Sunt şi alte soluţii mai puţin demonice. Ce făceai dacă după transformare nu ţi-ai fi păstrat personalitatea şi nu ai fi putut să mă aperi aşa cum ţi-ai propus?

-Trebuia să risc. Ştiam că Organizaţia nu putea niciodată să strângă atâtea informaţii ca să te protejeze. Ştiam că dacă nu încerc, am fi pornit la luptă legaţi la ochi. Trebuia să am un as în mânecă.

-Şi din cauza asta eu nu am avut niciodată o soră. Totul pentru Organizaţie.

-Nu. Totul pentru tine.

-Nu ai îmbătrânit deloc, spuse el privind-o cu durere în ochi. Ar fi vrut să o strângă în braţe, dar nu ar fi fost bine.

-Ăsta este poate singurul avantaj.

-Ai omorât deja pe cineva în noaptea asta pentru a te hrăni?

Ochii lui Zelma se umplură de lacrimi. Era o lovitură sub centură. Merita să fie tratată aşa, dar adevărul totuşi durea.

-De mulţi ani nu am mai făcut aşa ceva. O făceam doar când trebuia să-mi dovedesc loialitatea faţă de un grup de vampiri, când mă înfiltram pentru informaţii. Acum folosesc un substituent sintetic. Încă este în fază de testare. Dar are efect. Puterile nu-mi mai sunt aşa mari, dar îmi astâmpără setea.

-Frumos din partea ta că ai devenit *vegetariană*. De ce m-ai chemat aici?

-Am aflat de existenţa unui portal. Se spune că este poarta spre lumea de dincolo. Nimeni nu ştie de când există sau cine a făcut-o.

-Poarta iadului?

-Ceva de genul ăsta. Şi călăreţii apocaliptici prin acea poartă au venit în lumea noastră. În mod normal, demonii ca şi îngerii nu ar avea voie să aibă formă materială şi nu ar trebui să influeţeze lumea terestră. Există nişte frontiere care nu ar trebui trecute, indiferent de cât de puternic este demonul sau îngerul. Asta nu este lumea lor. Utilizând însă portalul, acest lucru este posibil. De aceea şi tu vei fi înger doar după moarte.

-Şi vrei să spui că tot răul de pe pământ se datorează acelui portal?

-Tot răul supranatural.

-Şi dacă găseşti portalul crezi că îl vei putea distruge?

-Asta intenţionez. Portalul a fost făurit de oameni, deci poate fi distrus de oameni.

-Tu nu mai eşti om.

-Corect, spuse ea liniştit, dar sunt material. Doar asta contează.

-În unele situaţii doar asta contează, în altele nu.

Ea îl privi observând dispreţul în ochii lui.

-Rupert ascultă-mă. M-am săturat de comportamentul tău de copil. Acum eşti bărbat în toată firea. Poţi să încetezi cu jocurile astea de parcă cineva ţi-a furat jucăria preferată şi acum faci pe bosumflatul.

-Eu nu am avut o soră. Nu ca alţi oameni. Mi-aş fi dorit şi eu aşa ceva.

-Şi eu mi-aş fi dorit să nu te fi născut cu aripi şi să fi trăit liniştiţi împreună. Dar nu a fost aşa. Trebuie să ne mulţumim cu ce avem. Alţii nu au nici atât.

Rupert privi în jos.

-Şi de ce ai acum nevoie de mine?

-Ca să găsesc locaţia portalului am nevoie de o hartă. Harta a fost împărţită în trei. Trei triunghiuri identice care asamblate îţi arată drumul spre portal. Din informaţiile mele una dintre părţi este aici, în clădirea asta. La etajul 70, chiar sub noi este sediul unei firme al cărui patron este un om foarte puternic, bun cunoscător de ocultism şi bineînţeles, colecţionar de obiecte oculte.

Bătu câteva taste pe laptop şi îl chemă să se uite.

-Ăsta este planul clădirii. Apropie imaginea prin apăsarea câtorva taste. Noi trebuie să ajungem în biroul său. Acolo se găseşte seiful. Problema este că acest artefact se află într-un seif special construit. Pe lângă o combinaţie de alfanumerică de la intrarea în birou, pe care am furat-o din mintea posesorului în timp ce dormea, şi una cu simboluri, mai există şi o vrajă pusă asupra seifului.

-Nu vorbi prostii.

-Şi mie mi s-a părut deplasat, dar aşa este. Se spune că un spirit malefic va fi eliberat şi va ucide persaoana care încearcă să deschidă seiful fără a rosti câteva cuvinte ale ritualului de dezlegare vrăjii.

-Ai cuvintele respective?

-De câţiva ani sunt în căutarea lor.

-Nu le-ai putut fura din mintea sa?

-Din păcate nu.

-Deci...

-Am umblat prin multe cercuri dubioase până am aflat mai multe despre acest spirit. Îl cheamă Sha. Şi am făcut rost şi de parolă.

-De ce ai nevoie de mine?

-Până ce ajung la birou sunt nişte puncte de acces unde trebuie introduse coduri simultan şi sunt şi nişte gardieni, vampiri.

-Nu-ţi ucizi neamul?

-Singură nu voi reuşi.

După ce îl instrui în detaliile planului de atac, închise laptopul şi coborâră la etajul 70. Pentru intrarea principală trebuia să treacă de o scanare a retinei gardianului. Un vampir.

Zelma trecu pe lângă el şi se opri în faţa lui.

-La ora asta la plimbare?

-Trebuie neapărat să fumez şi la etajul unde lucrez fumatul e interzis.

-Ia ghici. Şi la etajul ăsta e interzis.

-Ce mă fac acum. Nici nu am băut sânge azi şi am nevoie de o ţigară. Ce n-aş face pentru puţin sânge.

-Dacă vii la vestiare, poate am pentru tine ceva.

-Ar fi beton. Mă voi revanşa.

Se apropie de el şi îl sărută pe buze. Vampirul o prinse de braţ şi o trase după el spre vestiare. Când deschise uşa, Rupert îl aştepta zâmbind. Zelma îl lovi cu piciorul în spate şi îl trimise direct în braţele lui Rupert care din câtva lovituri îl imobiliză scoase sabia şi îi tăie capul. Cu o mişcare rapidă băgă două degete în ochi şi îl smulse.

Reveniră la intrare. Şterse puţin ochiul de sânge şi îl postă în faţa scanerului. Uşa se deschise. Zelma şi Rupert se priviră şi zâmbiră. Se furişară pe coridoarele înguste şi semiobscure. În faţa biroului şefului se aflau postaţi doi vampiri. Când îi văzură se năpustiră asupra lor şi se luptară. Mişcările lui Rupert şi Zelma semănau foarte bine, amândoi fiind antrenaţi în cadrul Sediului. Mânuiau săbiile cu agilitate şi în scurt timp din cei doi vampiri rămase o grămadă de carne ciopârţită.

Chiar dacă Rupert nu vroia să recunoască: îi plăcea că lupta alături de Zelma. Totuşi aveau şi lucruri comune. Zelma îi făcu semn să se posteze într-o parte a uşii, ea stătea la celălalt. Introduseră concomitent un cod în sistemul de alarmă şi uşa se deschise. Păşiră în biroul luxos. Tot peretele exterior era din sticlă. De acolo puteau vedea Shanghaiul cu toate luminile stradale. Era o plăcere pentru ochi, dar nu aveu timp de aşa ceva. Zelma se aşeză la birou şi căută un comutator. Apăsă pe el şi pe biroul se deschise o plăcuţă, unde trebuia să pună amprenta celui care deţinea biroul.

Scoase din buzunar o mănuşă din latex pe care o confecţionase cu amprentele acestuia. Amprentele le furase cu multă grijă din casa lui. Rupert trebuia să poarte mănuşa deoarece se măsura şi temperatura corpului, iar cea a vampirilor era mai scăzută decât a oamenilor.

Rupert puse palma peste scaner şi pe perete, un pătrat se dădu la o parte dând în vileag seiful. După cum se aştepta Zelma nu era un seif obişnuit. Era din piatră.

-Ţi-am spus că tipul e maniac. Seiful ăsta se numeşte Zu. Este de pe vremea mayaşilor. Este complet din piatră şi se poate deschide doar printr-o combinaţie de simboluri.

-Presupun că ştii simbolurile.

-Tipul nu a fost prea ingenios. A ales simbolurile care formează vârfurile unei pentagrame. Problema e că în timp ce apăs pe simboluri trebuie să spun şi descântecul pe care trebuie să-l citesc. Aşa că tu vei apăsa simbolurile şi eu voi spune descântecul.

În timp ce Rupert apăsă pe simbolurile încrustate în piatră, Zelma citi cuvintele. Când termină îl privi pe Rupert.

-Cred că nu am pronunţat bine ultimul cuvânt.

-Asta ce înseamnă?

-Ori nu se va deschide seiful, ori spiritul mă va ucide.

Uşa de piatră a seifului se mişcă şi se deschise. Înăuntru se afla harta. O scoase afară. Era desenată pe o bucată de piele în formă triunghiulară. Zelma o scoase şi i-o arătă lui Rupert. Erau simbolizate pe hartă nişte culmi şi nişte văi. Totul însă codat. Doar când cele trei triunghiuri vor fi puse laolaltă se va putea interpreta locul.

Când Rupert puse harta într-o folie în geantă, din seif se auziră sunete ciudate. Uşa biroului se încuie automat. Zelma încercă să o deschidă, dar în zadar. Erau în capcană.

-Se pare că am greşit ultimul cuvânt.

Un glob de fum negru se desprinse de pe muchiile seifului şi o lovi pe Zelma în piept. Aceasta se chinui să se ridice în vine şi strigă.

-Aplică planul B. Dispari de aici.

Rupert scoase din geantă o bucată de exploziv pe care o lipi de peretele din sticlă. Se ascunse după birou şi apăsă pe declanşator. Fereastra se făcu ţăndări. Se apropie de Zelma care abia mai sufla.

-Sari, repede.

Cu ochii înlăcrimaţi o părăsi. Fugi spre fereastră şi se aruncă în hău. Desfăcu paraşuta şi pluti spre pământ, gândul însă îi era la Zelma.

În birou, demonul se lupta în interiorul Zelmei. O trânti de pereţi până ce aceasta nu se mai împotrivi. Dacă acesta trebuia să fie sfârşitul, nu avea încotro. Inima îi bătea tot mai încet, şi când fu pe punctul de a înceta, trupul ei parcă fu electrocutat. Zelma se ridică în picioare.

-Dacă eşti deja moartă şi nu te pot ucide, măcar să mă folosesc de trupul tău, spuse ea pe o voce groasă.

Uşa biroului se deschise şi mai mulţi gardieni vampiri intrară. Le rupse gâtul din câteva mişcări. Cu zâmbetul pe buze părăsi biroul.

Reykjavik, Islanda - acum 4 ani

Rupert nu era bun prieten cu frigul. Nu-i plăcea să poarte haine groase, deoarece nu se putea lupta prea bine. Ningea de două zile încontinuu şi acest lucru nu părea să se oprească în viitorul apropiat.

Ştia că nu va mai avea mult de aşteptat. Sursele sale erau sigure că Zelma va da atacul în acea noapte. După incidentul din Shanghai multe lucruri se schimbaseră. Rupert ajunse cu bine la Sediu şi dase harta pentru a fi analizată. Mare lucru nu au descoperit. Cercetătorii lor spuneau că toate locaţiile erau criptate şi doar dacă ar avea întreaga hartă, ar putea descifra însemnătatea cuvintelor.

Sursele sale spuneau adevărul. Cel puţin ar fi bine să fi spus adevărul, că nu ar fi vrut să îngheţe în Islanda degeaba. Urmărea de pe o clădire înaltă oraşul prin un binoclu cu infraroşu. În timp ce survola împrejurimile, imaginea se opri asupra clădirii de vis-a-vis. Era o bancă. Acolo, în seiful băncii se afla a doua parte a hărţii.

Avea două opţiuni. Putea să intre şi să fure el harta, sau să o prindă pe Zelma asupra faptei. Oricare variantă alegea, trebuia să o oprească pe Zelma. Aceasta devenise diabolică şi ucidea fără milă tot ce-i ieşea în cale. Nici nu a fost greu să-i dea de urmă. Trebuia doar să urmărească dâra de sânge lăsată prin toată lumea.

Într-un fel era mulţumit, că teoria sa se adeverise. Nu poţi avea încredere într-un vampir. Sunt ca tigrii îmblânziţi. Îi creşti de mici, te joci cu ei, sunt prietnii tăi cei mai buni, dar într-o zi din senin te atacă şi atunci s-a zis cu tine. Odată ce au dat de gustul sângelui proaspăt, nu-i mai poţi opri. Tot sălbatici rămân în adâncul lor.

La fel este şi cu vampirii. Zelma devenise rea şi acest lucru îl rănea pe Rupert ca frate. În Shanghai, pentru scurt timp simţise că are o soră, dar totul s-a spulberat. Acum nu mai avea nici o soră. Avea un duşman.

Intră în clădire şi coborî cu liftul. Trecu strada şi intră în clădirea băncii. Observă că paznicul era supt de sânge. Deci Zelma era deja în clădire. Observă că toate ecranele de pe pupitrul de observare nu mai transmiteau nimic. Trebuia să recunoască că era bună.

Intră într-un coridor lung care ducea spre seiful băncii. Liniştea care îl înconjura îl tulbura. Nu-i plăcea şi era sigur că era deja urmărit. Putea simţi ochii de vampiri cum îl urmăreau de undeva.

La capătul coridorului se afla un hol din care se intra în seif. Uşa acestuia era deschisă. Din toate părţile se năpustiră asupra sa o trupă de Kiddos. Rupert începu să se lupte cu vampirii-copii, luându-i pe sus şi trântindu-i de pereţi. Aceştia erau răi. Îşi arătau colţii şi se regrupau pentru un nou atac.

Rupert duse mâna la spate şi reveni de sub haină în fiecare mână cu câte un bici. Kiddos priveau cu mirare braţul lung al bicelor fără să ştie la ce să se aştepte. Unul dintre ei se aventură şi sări să-l atace. Rupert lansă biciul şi printr-o lovitură precisă îi reteză mâna. Vampirul căzu la pământ şi începu să urle. Biciul era făcut dintr-un material foarte rezistent, extrem de flexibil şi foarte tăios. Măcar atât să profite şi Rupert de tehnologia modernă.

Când vampirii văzură acestă mică demonstraţie, se înfuriară şi începură să-l atace. Pe rând Rupert îi termina. Lansă biciul al cărui capăt se încolăci în jurul gâtului unui vampir. Acesta privi zâmbind spre Rupert, că nu reuşise să-i reteze capul. Atunci Rupert trase brusc de bici şi capul vampirului căzu pe podea.

Sări peste cadavre şi vampiri care se văitau că nu mai aveau unele părţi ale corpului şi vru să intre în seif. Însă Zelma sări afară şi îl trânti de perete. Rupert îşi scăpă bicele. Zelma se apropie de el, îl prinse de gât şi îl ridică. Îl propti cu spatele de perete. Rupert parcă era hipnotizat. Era copleşit de sentimente, chiar dacă nu vroia să recunoască acest lucru.

-Vrei să mă ucizi?

Rupert nu răspunse. Atârna în aer, şi gâtul lui era în palma ei. Nu avea ce comenta. Zelma se apropie de el şi îl sărută pe buze.

-Eşti frumos frăţioare.

Rupert începu să tremure.

-Nu mă vei ucide, îi spuse ea. Vrei să-ţi spun de ce? Deoarece mă iubeşti. Nu poţi să mă ucizi. De aceea te voi lăsa în viaţă. Nu-mi plac luptele inegale. Cât timp nu-mi vei fi un inamic pe măsură nici nu mă voi murdări pe mâini. Acum e prea simplu şi de-a dreptul plictisitor. Mai trebuie să creşti.

Îl mai sărută odată şi îl aruncă în cealaltă parte a holului. După care dispăru rapid din clădire.

În camera de hotel Rupert îşi pansa rănile. Puse gheaţă pe vânătăi. Iar dăduse greş. Scoase telefonul din haină şi formă un număr.

-Da... răspunse o voce de femeie.

-Eu sunt.

-Cum a fost?

-Nu am harta.

Pentru câteva secunde nu spuse nimeni nimic.

-Eşti rănit?

-Paris... a fost demonică.

-Îmi pare rău.

-A spus că nu-s un inamic pe măsura ei. M-a cruţat.

-Asta e bine.

-Nu e bine. M-a înjosit.

-Lasă mândria. Important este că trăieşti. Aşa măcar poţi să o urmăreşti şi să o distrugi.

-Are puteri foarte mari. Nu ştiu dacă o pot învinge.

-Eu cred că partea afectivă nu te lasă să o ucizi.

-O să-mi treacă. Trebuie să-mi treacă. Altfel suntem pierduţi. Acum că a devenit demonică nu va mai distruge portalul, ci îl va folosi să elibereze demoni.

-De aceea e bine că eşti viu. Sunt sigură că doar tu o poţi ucide. Şi nu uita că prima parte a hărţii este la noi. Este în siguranţă. Nu va putea interpreta harta fără bucata noastră.

-Măcar atât.

-Te aştept la Sediu.

Rupert închise telefonul şi mâncă puţin din ceea ce comandase la room-service.

Paris, Franta - acum 3 ani si jumatate

Lumea e plină de semne. Peste tot au rămas urme de la strămoşii noştrii. Trebuie doar să le interpretăm. Asta făcea acum Rupert. Se afla în catacombele Parisului. Un labirint interminabil de tunele exact sub metropola europeană. În acele locuri se trăia după alte reguli. Erau multe cuiburi de vampiri. Îi putea simţi, dar nu ştia unde erau. Puteau fi chiar dincolo de zid. Acum însă nu vroia să vâneze vampiri.

Trebuia să găsească camera secretă. Acolo unde era ascunsă a treia parte a hărţii. Zelma era iar cu un pas în faţa lui, deoarece sursele ei de informare erau mai uşor de convins de un vampir decât de un om. Laterna prinsă de banderola de pe frunte îi lumina drumul. Îl învăluia un miros de mucegai, mortăciune în descompunere şi aer stătut.

Ajunse la o bifurcaţie. Trebuia să aleagă un drum. Căuta semne pe pereţi. Pe pietrele care formau zidurile tunelului erau zgâriate tot felul de cuvinte de c[tre cei ce trecuseră pe acolo acum mulţi ani. Scoase din rucsac o lampă cu lumină neagră. Aceasta scotea la iveală unele vopsele care cu ochiul liber nu se puteau vedea. Deodată tot tunelul părea o altă lume. Tot felul de inscripţii. Rupert căuta una anume. Era un triunghi format din trei triunghiuri.

Deodată descoperi simbolul. Stinse lampa şi o luă]n acea direcţie. Dădu de un fel de cameră unde pereţii erau prevăzuţi cu deschizături, precum în cripte pentru sicrie. Doar că aceste deschizături erau pline cu cranii şi oase de oameni frumos aranjate, de parcă ar fi cărţi]ntr-o bibliotecă.

A fost o perioadă când ciuma a atacat populaţia Parisului. Cimitirele erau deja pline cu cadavre. Un miros groaznic domnea în tot oraşul. Trupuri în descompunere. Pentru a face loc în cimitire s-au exhumat cadavrele din care au rămas doar schelete şi le-au depozitat în catacombe. Aşa s-a născut sub Paris cea mai mare groapă comună din lume.

Rupert luă un craniu în mână şi-l privi. I se părea ciudat. Acela a fost un om. Trăise acum câteva sute de ani. Oare la fel se va întâmpla şi cu el? Oare cineva îi va descoperi scheletul după mulţi ani şi îl va privi, întrebându-se ce a făcut acest om în viaţa sa? I se părea sinistru.

Ştia că acea încăpere trebuia să existe. Acolo, undeva printre oase trebuia să fie harta. Ajunse înaintea Zelmei, şi de data aceasta spera că va obţine harta. Începu să dea la o parte oasele şi craniile pentru a găsi o trapă, o uşă secretă, ceva care să-l ducă la hartă.

Dădu toate oasele la o parte. Pereţii erau goi în spatele lor. Nimic. Nici un indiciu. Scoase din geantă lampa cu lumină neagră şi o aprinse. Deodată observă că în fiecare deschizătură se afla un simbol.

Acum era bucuros că la Sediu învăţase mai multe limbi vechi şi ştia să interpreteze simboluri. Pe vremea aceea era sigur că Paris vroia să-l tortureze. Încercă să înţeleagă cuvintele.

-Găseşte... craniul... celui nemort... şi deschide... uşa.

Perfect. Găseşte craniul unui nemort. Adică al unui vampir? Al unui vârcolac? Câte cranii erau acolo, toate trebuiau controlate. Le luă la rând până ce dădu peste cel căutat. La prima vedere părea normal. Dar când privi dantura, observă caninii proeminenţi. Acela era. Îl învârti fără să-şi dea seama cum să dechidă uşa cu un craniu. Şi în primul rând care uşă?

Învârti craniul în mână până se opri brusc. Parcă se afla ceva în interiorul craniului, care scotea un sunet. Zdrobi craniul de perete şi în el găsi o bucată de piatră în formă de pentagramă cu un fel de mâner. Luă cheia şi căută încuietoarea. Pe nici un perete nu se afla nimic în forma unei pentagrame. Nici pe podea. Când îşi ridică privirea spre tavan, chiar în centru observă semnul bătut în piatră. Noroc că pe vremuri oamenii erau mai scunzi. Pentru cei de azi tavanele erau prea joase. Ajunse fără probleme la acel loc şi introduse cheia. Învârti de ea.

Scoase cheia şi observă cum partea din tavan unde se afla pentagrama se desprinse şi căzu. În acel bloc de piatră se afla o gaură din care se observa capătul unei hărţi. Bucuros Rupert o scoase. O despătură. Era harta cu pricina.

O împătură repede şi o băgă în rucsac. Părăsi repede camera şi o luă pe drum înapoi. Trebuia să iasă cât mai repede din acel loc. Nu-i plăcea deloc. La un moment dat tot tunelul se cutremură. Realiză că era vorba despre metroul care trecea de cealaltă parte a zidului. Asta însemna că în apropiere se afla o staţie. Staţiile de metrou aveau de obicei acces la catacombe.

O luă la fugă după sunet până ce dădu de o uşă metalică. Acolo trebuia să fie ieşirea. Avea lacăt. Scoase din rucsac o cheie universală cu care rapid descuie lacătul. Deschise uşa şi se află la capătul peronului. Pe uşă se afla un panou publicitar, pentru a o masca. Ieşi şi vru să meargă spre vagon.

Observă că ceva se mişcă rapid prin mulţime. Erau mai mulţi vampiri. Mai avea puţin până la ultimul vagon, când Zelma apăru în faţa sa.

-Ai avut succes în căutarea ta?

Doi dintre vampirii cu care veni îl imobilizară. Rupert se zbătea pentru a se elibera. Zelma se plimbă tacticos în jurul lui şi desfăcu rucsacul. Scoase harta.

-Asta cred că îmi aparţine mie. Mă bucur că începi să-ţi pui mintea la contribuţie. Antrenamentul de la Sediu totuşi nu a fost de prisos.

-Du-te dracului.

-O, nu-ţi fă probleme, acolo mă voi şi duce.

Îi mângâie faţa şi îi zâmbi.

-La revedere frăţioare.

Se apropie de penultimul vagon al metroului şi vru să intre, când îşi întoarse privirea spre el. Făcu semn spre hartă şi spuse:

-Mulţumesc pentru ajutor.

Îi făcu cu ochiul şi intră. Rupert încerca să se elibereze, dar vampirii nu-i dădeau drumul. Atunci se împinse în sus şi îi lovi cu picioarele în stomac. Aceşti căzură la pământ. Rupert fugi după metroul care îşi închidea încet uşile. Se trezi cu unul dintre ei în faţa sa. Scoase biciul şi îi reteză capul. Lumea începu să ţipe în jurul lui. Se strecură printre ei şi intră în ultimul vagon. Metroul porni. Ruper fugi spre fereastra care îi oferea vedere spre vagonul în care se afla Zelma.

Când Zelma îl observă, se apropie spre capătul ei de vagon şi atinse sticla cu palma, în semn de salut. Rupert bătu cu pumnul în sticlă de nervi. Atunci Zelma îl luă pe primul om

de lână ea, îşi înfipse colţii în gâtul lui şi începu să sugă sângele, privindu-l pe Rupert cum o urmărea stupefiat.

Rupert începu să lovească în geam cu pumnii. Oamenii din jurul lui se dădură la o parte. Smulse o bară şi lovi fereastra. Aceasta era antiefracţie, astfel încât doar se crăpă fără a-i permite lui Rupert să facă ceva. Trebuia să privească neputincios cum Zelma luă la întâmplare călători şi îi storcea de sânge.

La staţia următoare Rupert se grăbi să iasă din vagon, dar observă cum Zelma dispăru ca o dâră printre călători. Iar dăduse greş. Era prea bună.

Vatican, prezentul

Părăsi camera de hotel. Roma era un oraş plin de oameni. Turiştii împânzeau pieţele şi muzeele. Pentru vampiri era o mare bucurie. Puteau să-şi găsească rapid victime. Acest lucru îl neliniştea pe Rupert. Se aşeză pe o terasă şi comandă un cappuccino. Îşi imagina ce frumos trebuia să fie pe vremea când soarele trecea de norii groşi. Acum se bucura când nu ploua, ca în acea zi. Simţea căldura aerului care îi plăcea. Doar în zonele sudice ale Europei mai erau astfel de temperaturi. Acum trebuia să profite puţin.

În faţa sa se aşeză o tânără. Rupert fu surprins de gest şi nu ştiu ce să spună. Tânăra îl privi cu interes.

-Scuză-mă, dar ne cunoaştem? Spuse el pe o italiană nu prea corectă.

-Nu e nevoie să te chinui cu limbi străine.

-Asta e bine, că nu ştiu prea multe cuvinte.

-Ai chiulit de la ore?

-De fapt nu-mi plac limbile străine, dar educaţia mea...

-Înţeleg, spuse tânăra fără să zâmbească.

Avea în jur de 18 ani, cu părul blond până la umeri şi cu un trup fragil. Era îmbrăcată complet în negru şi nu purta machiaj.

-Dacă s-ar vedea sorele cred că ar fi o zi frumoasă astăzi, spuse Rupert în timp ce bău din cafeaua sa.

-Dacă s-ar vedea soarele multe persoane ar arde în mulţimea asta.

Rupert încremeni. O privi cu interes. Părerea sa despre tânără se schimbă rapid.

-Presupun că da. Ne cunoaştem totuşi de undeva? Îmi pari cunoscută.

-Tu nu mă ştii. Eu însă ştiu cine eşti.

-Vrei ceva de la mine?

-Vreau un târg.

-Ce fel de târg?

-O vreau pe Zelma.

Rupert o privi şi pufni în râs.

-Trebuie să stai la coadă.

-Nu înţelegi. Vreau să o ucid şi am nevoie de ajutorul tău. Tu eşti singurul care a ajuns cel mai aproape de ea în ultimii ani.

-Şi crezi că ea o să se lase ucisă de tine?

-Asta vom vedea atunci.

-Eşti cam naivă.

-Tu nu ştii nimic despre mine.

-Asta e adevărat, dar dacă crezi că îţi voi pune viaţa în pericol doar pentru că simţi nevoia să ucizi un vampir, nu ţi-ai găsit omul potrivit.

Tânăra nu spuse nimic. Începu să plouă mărunt şi se trase sub umbrela care ţâşnea din masă.

-Te-aş putea ajuta.

-La ce?

-La uciderea ei.

-Cum mă poţi tu ajuta?

-Poate că sunt tânără, dar nu înseamnă că nu am experienţă.

-Cum te cheamă?

-Hope.

-Şi vrei să te cred pe cuvânt.

-Îţi pot da o demonstraţie când doreşti.

-Eu cred că unele lucruri nu trebuie făcute dacă nu ai antrenamentul necesar. Nu ştiu nimic despre tine. Nici nu am auzit de existenţa ta. Prin urmare nu poţi fi aşa bună. Vorba despre astfel de persoane zboară repede. Din punctul meu de vedere nici nu exişti.

-Mereu eşti aşa rău?

-Nu am de ales.

-Cum să nu. Poţi fi mai uman. Să arăţi sentimente.

-Nu-mi permit acest lux. Orice greşală în lupta cu vampirii poate fi fatală. Ştiu acest lucru din proprie experienţă. Cel mai bine ar fi să te duci frumos acasă şi să te uiţi la unul din serialele pentru adolescenţi şi să mă laşi pe mine să mă ocup de Zelma. Te pot asigura că o voi ucide, prin urmare ceea ce îţi doreşti se va împlini.

Rupert lăsă câteva bancnote pe masă, se ridică, o privi scurt pe tânăra care părea dezolată şi plecă. Tineretul din ziua de azi crede că poate face orice. Nu mai există limite.

Ajunse înapoi la hotel. Îşi luă sabia şi se urcă pe acoperişul clădirii. Îşi scoase cămaşa neagră şi începu să se antreneze. Ploaia se prelingea pe bustul său tatuat. Mişcările sale erau precise, puternice şi violente. Scoase din sacoşă biciul. Începu să-l mânuiască încercând să lovească doze goale. De pe trupul său se ridicau aburi în timp ce se antrena. Lansă biciul şi vârful acestuia se încolăci în jurul unei antene. Îşi dădu drumul în gol agăţat de bici, după care reveni pe acoperiş.

După antrenament ştia că trebuie să plece. Trebuia să ajungă la Vatican. Sursele sale îl informaseră că Zelma va ataca arhiva Vaticanului. Rupert trebuia să o împiedice, sau cel puţin să afle ce date căuta, ca să priceapă ce urmărea.

Ştia că trebuia să fie ceva în legătură cu portalul, dar nu ştia exact despre ce era vorba. Cel mai mult îl deranja că trebuia să se furişeze şi el în locurile în care ea intra prin efracţie. Într-un fel se simţea complice, ţinând cont că nu reuşea să o oprească.

Ar fi putut cere ajutorul Vaticanului în acest sens, dar era sigur că acesta ar fi reacţionat într-un mod care lui nu-i plăcea. Ar fi securizat şi mai bine toate clădirile şi aşa nu ar fi aflat ce urmărea Zelma. Aşa că trebuia să o lase să facă spargerea şi să o oprească la ieşire.

Se afla în curtea din spate a arhivelor. Ploaia încetă. De afară clădirea nu era deloc impunătoare. Cu două nivele şi o cupolă de sticlă. Rupert ştia care era traseul Zelmei pentru a intra în clădire deci şi el se va duce pe acelaşi traseu.

Scoase biciul şi îl lansă. Capătul se încolăci după gâtul unei statuete. Se căţără pe primul nivel ţinându-se de bici. De acolo se agăţă de altă statuetă de pe acoperiş. Se urcă pe acoperiş. De acolo pornea bolta din sticlă realizată pe un schelet metalic. Survolă cu ochii cupola până găsi locul pe unde intrase Zelma.

O bucată de sticlă era tăiată afară. De acolo cobora o funie în holul maestuos al arhivei. Rupert privi în jos şi observă o persoană îmbrăcată complet în negru, cu o lanternă prinsă de cap. Rupert îşi puse ochelarii speciali pentru a vedea razele sistemului de alarmă. Privi în jos şi observă cu persoana respectivă trecea prin păienjenişul de raze roşii până ce ajunse jos.

Observă cum începea să se deplaseze printre raze precum o gimnastă demnă de olimpiadă, rostogolindu-se sau sărind, până ajunse la o usă. Scoase din rucsac un dispozitiv

pe care îl conectă la comutatorul de la uşă şi aşteptă până ce acesta sparse codul de acces. Uşa se deschise şi persoana dispăru la subsolul clădirii, acolo unde erau arhivele.

Rupert se prinse de funie şi coborî şi el. Privea razele prin ochelarii speciali şi se străduia să nu le atingă. Ajunse la capătul funiei şi realiză că nu era la fel de flexibil ca Zelma. Aşa că pierdu ceva vreme să se strecoare printre raze până ce ajunse la uşa larg deschisă.

Coborî treptele din piatră pe un culoar care nu era prea plăcut la privire, de-a dreptul medieval. Ajunse într-o încăpere mare plină cu mese de citit unde lămpile erau aprinse şi inundau încăperea într-o mare de lumină lăptoasă. Observă mişcare în spatele unui computer.

Rupert se apropie tiptil şi o observă pe Zelma care privea concentrată pe monitor. Observă că aceasta purta altă costumaţie decât persoana pe care a urmărit-o. Sigur că era ajutorul ei. De obicei venea cu o hoardă de vampiri, dar aici fiind condiţiile de securitate mai ridicate, se mulţumeşte cu mai puţini, îşi spuse Rupert.

-Vino mai aproape, spuse Zelma spre Rupert fără să-l privească, schiţând însă un zâmbet. Mă miră că ai întârziat atâta de data aceasta.

-Ce cauţi aici, spuse el.

-Ce să caut? Informaţii. Îşi ridică privirea şi îl fixă în semiîntuneric. Mă bucur că mai avem din când în când timp să povestim.

-Ai fi putut să mă suni, spuse Rupert, în loc să dai această spargere, dacă vroiai să povestim.

-Dar aşa pot combina plăcutul cu utilul, nu-i aşa? Îşi ridică privirea şi îi făcu cu ochiul.

Rupert se apropia încet spre masa ei.

-Ai găsit ce vroiai? o întrebă.

-Sunt multe informaţii interesante în baza de date a Vaticanului.

-Dar sunt şi multe capcane de securitate.

-Dacă te referi la cea care blochează toate intrările dacă utilizezi un computer în afara orelor de acces, sau senzorul de mişcare, să şti că le-am dezactivat.

-Ai fost foarte harnică.

-Mi-am făcu temele. Aş mai vrea să stăm de vorbă, dar din păcate nu mai am timp. Am găsit ce vroiam, acum pot pleca.

Rupert scoase sabia.

-Sper că glumeşti. Vrei să mă ucizi în Vatican?

-Cunoşti tu un loc mai ptorivit de a scăpa de un demon?

-Trebuie să recunosc că ai o înclinaţie spre dramatism, dar nu cred că azi e o zi bună ca să mor. Şi nici nu vreau să te rănesc, doar eşti frăţiorul meu.

-Am fost fratele tău.

-Avem acelaşi sânge.

-Te înşeli. Al tău este demonic.

-De ce trebuie mereu să strici vraja?

-Aşa sunt eu. O persoană căreia îi place să strice jocurile altora.

Zelma scoase şi ea sabia şi se puse în poziţie de luptă între mesele de citit. Se priviră pentru o vreme.

-Ai de gând să şi faci ceva, deoarece m-am plictisit şi mai am treabă.

-Ai o eternitate la dispoziţie, spuse Rupert, acum te sinchiseşti pentru câteva minute în plus petrecute cu fratele tău.

-Îmi placi. Semeni tot mai mult cu mine, aceeaşi gură mare, atot-ştiutor şi viteaz.

-Noi nu suntem la fel.

-Ba suntem şi nici nu am chef să mă lupt cu tine. Mă urmăreşti ca un pervers de câţiva ani şi nu faci nimic. Este frustrant, să ştii.

Rupert o privi. Nu vedea răutatea în ea. Părea absolut normală şi acest lucru îl neliniştea. De ce nu se vedea răutatea pe ea? Atunci precis n-ar fi avut nici o reţinere să o atace.

-Să o saluţi pe mica ta prietenă.

-Care prietenă?

Din întuneric apăru silueta lui Hope.

-Ce cauţi aici? spuse Rupert.

-Egalez nişte conturi.

Începu să sară precum o gimnastă printre mese şi se opri lângă Zelma. Începu să se lupte cu aceasta într-o tehnică de luptă asiatică. Rupert privea mirat la cunoştinţele lui Hope în domeniu. Energia tinerească a lui Hope nu putea să-i confere puterea şi energia de care dispunea. Avea impresia că participa la o luptă mai specială cum nu mai văzuse până acum. Mişcările celor două erau exacte, de parcă s-ar fi antrenat împreună, şi acum făceau doar o demonstraţie, dar loviturile erau reale, şi cele două îşi provocau durere.

Zelma o lovi cu piciorul pe Hope care zbură printre scaune. Se repezi spre uşă după care îşi întoare capul spre cei doi:

-Rupert, pe curând sper, şi Hope, mi-a făcut plăcere. Paris a făcut treabă bună.

Rupert o privi pe Zelma după care pe Hope şi nu pricepea despre ce discutau cele două. Zelma apăsă pe un buton şi reporni alarma. Hope fugi după ea şi mai reuşi să se caţere afară din cupolă înainte ca gratiile să-l închidă pe Rupert în interior.

Încăperea aceea nu-i plăcea. Pe pereţi erau peste tot icoane şi statuete cu sfinţi. Mobila era veche şi era sigur că şi mirosea a vechi. Peste tot aroma de biserică - nu-i plăcea, era sigur de asta.

Uşa se deschise şi intră un bărbat în sutană. Acesta se aşeză la birou şi îl privi, după care căută ceva printr-un dosar. Îşi ridică iar privirea spre Rupert care era clar că nu se simţea deloc bine în acea postură.

-Deci, tu eşti Rupert Gorf.

-De unde ştiţi?

-Ştim destule despre tine. Tu eşti ultimul.

-Penultimul, dar ţinând cont că ultimul a fost exterminat, putem spune că sunt ultimul.

Preotul îl privi dezorientat.

-Cu ce ocazie pe la noi?

-Credeam că ştiţi destule.

-Cu sarcasmul nu rezolvi nimic. Putem să te dăm şi pe mâna poliţei dacă doreşti, pentru intrare prin efracţie.

-Sună interesant, dar cred că de data aceasta nu voi ajunge în custodia poliţiei.

-Atunci spune-ne ce căutai în arhiva noastră.

-Ştiu că nu prea sunteţi de acord cu Organizaţia şi metodele ei, că sunt încălcate drepturile omului şi ucidem şi alte porcării de acest fel, dar să fim sinceri, nici biserica nu e mai prejos. Cruciadele, inchiziţia, arderea pe rug a vrăjitoarelor şi câte şi mai câte. Aşa că să nu vorbim despre cruzime în metode.

-Noi ne-am schimbat, dar voi aţi rămas la fel ca pe vremuri.

-Şi bestiile pe care le combatem sunt de pe acea vreme şi necesită să fie tratate ca atare. Nu vrem să le jignim.

Preotul îl privi şi nu ştia ce să facă, să-l pleznească pentru aroganţă sau să râdă de gluma lui. În realitate era flatat să se afle în faţa unui înger. La Vatican nu prea avea de-a face direct cu astfel de făpturi, de fapt cu nici un fel de făpturi. Aici fiecare creatură, bună sau rea, avea doar un nume, eventual fotografie şi o grămadă de date. Totul era impersonal. Acum însă avea în faţa sa un exemplar viu.

-Vreţi să-mi vedeţi aripile, nu-i aşa?

Preotul îl privi cu curiozitate.

-E chiar aşa evident?

-Toţi preoţii pe care i-am întâlnit au vrut acest lucru. Pe mine nu mă deranjează.

Se ridică îşi dădu jos geaca de piele şi cămaşa. Preotul se apropie şi se uită la cele două noduri nu prea proeminente, datorită muşchilor, de pe spate.

-Puteţi să şi atingeţi.

Preotul se apropie şi observă crusta ca de rană. Privea şi tatuajul cu aripi şi cicatricile de pe trupul lui, culese din multele lupte pe care le-a purtat.

-Eşti un adevărat luptător. Aşa cum apar în vechile scrieri religioase când se prezentau luptele dintre îngeri şi demoni.

-Cred că am citit şi eu cartea aceea. La noi la Sediu a fost un best-seller.

Preotul zâmbi pentru întâia oară.

-Nu vreau probleme, dar totuşi trebuie să ne spui ce căutai.

-Voi m-aţi prins pe mine, dar aţi pierdut-o pe Zelma.

Preotul se albi la faţă.

-Zelma a fost în arhivă?

-Bineînţeles, altfel de ce să fi intrat prin efracţie şi eu.

M-am scos puţin îşi spuse el, deşi era tare curios să afle ce era în acele arhive, care nu puteau fi accesate doar din interior şi de către persoane autorizate, sau în cazul de faţă, de Zelma.

-Am vrut să o opresc, dar a fost mai rapidă şi a declanşat şi alarma la plecare. Aşa am ajuns prizonerul vostru. Oare ce a căutat Zelma? spuse Rupert conspirativ.

-Habar n-am, dar putea să observe de la o poştă că minţea.

-Păcat...

-Îţi mulţumim pentru colaborare şi scuze că te-am tratat ca pe un infractor.

-Nici o problemă. Sunt obişnuit cu asta.

Se ridică de pe scaun şi fu însoţit de un om de pază afară din clădire. Acolo îl aşteptă o maşină care îl duse până la hotel, fără să-l întrebe de adresă. Deci era urmărit şi de Vatican. Acest lucru nu-i plăcea.

Intră în holul hotelului. Acolo pe un fotoliu o observă pe Hope care adormise. Se apropie de recepţioner să verifice dacă a primit ceva mesaje.

-Domnişoara a venit acum patru ore şi de atunci vă aşteaptă. A adormit. Am acoperit-o cu o pătură să nu răcească.

-Vă mulţumesc, spuse Rupert şi se apropie de Hope.

O atinse de umăr. Aceasta tresări, gata de atac.

-Liniştеşte-te, eu sunt.

Hope îl privi şi faţa i se lumină.

Camera semiobscură părea ruptă dintr-o altă realitate. Era un petec de linişte care contrasta cu gălăgia de pe străzi. Aici parcă timpul se oprise, nu evoluase. Pereţii vopsiţi în alb erau decoraţi cu tablouri electronice care schimbau la cerere pictura afişată.

Rupert lăsă geanta lui Hope să cadă pe podea şi aşteptă ca tânăra să păşească în încăpere. Hope cercetă camera după care se aşeză pe marginea patului. Rupert se aşeză pe fotoliul din faţa ei.

-Ce cauţi aici?

Hope îl privi puţin dezorientată. Îi era puţin frig. Rupert se ridică şi îi aduse o pătură cu care o acoperi.

-Te aşteptam.

-Credeam că am clarificat situaţia.

-Din punctul tău de vedere. Însă nu cunoşti motivele mele.

-Nici un motiv nu merită să-ţi pui viaţa în pericol, mai ales în vremurile noastre, când peste tot vezi doar vampiri. Se pot ei deghiza în haine obişnuite, tot îi observ în mulţime.

Cred că acum sunt acceptaţi de societate, doar pentru că s-au „civilizat” şi nu mai ucid pentru sânge. Eu nu pot avea încredere în ei. Demonul din ei nu se poate scoate aşa uşor.

Hope îl privi întristată. Ştia că era greu să-l convingă pe Rupert să o accepte ca şi parteneră de luptă, dar aceasta era unica ei şansă.

-Doar alături de tine pot ajunge la ea.

-Lasă-mă pe mine să mă ocup de Zelma.

-De ce nu vrei să mă ajuţi?

-Dar te ajut. Te ajut să nu fii ucisă. Cât despre Zelma... o voi ucide oricum, aşa că scopul tău va fi îndeplinit.

-Asta e o chestiune pe care trebuie să o fac personal. Chiar dacă nu mă vei ajuta, voi da de urma ei şi mă voi confrunta cu ea, dar atunci tu nu vei fi acolo să mă aperi şi sunt şanse destul de mari ca ea să mă ucidă. Vei putea trăi cu acest lucru?

-Cu şantajul nu obţii nimic la mine. Unde va merge Zelma, din păcate nu ştim. După cum bine ştii, la Vatican nu am reuşit să aflu acest lucru, iar cei de la arhivă nu vor să colaboreze cu mine în acest sens.

-Dacă asta e problema, atunci ştim ce a căutat şi unde va merge.

-Despre ce vorbeşti?

-Să zicem că micul intermezzo din arhiva Vaticanului a fost mai fructuoasă decât crezi.

-Adică?

-În primul rând, nu am fost acolo pentru a o ucide pe Zelma. Ştiam că nu am şanse în acel moment să fiu victorioasă. Pentru acest lucru am nevoie şi de ajutorul tău.

-Atunci de ce ai fost acolo?

-Vroiam să aflu care este următorul ei ţel.

-Şi ai aflat?

-Eu cred că da.

-Cum?

-Vezi, asta e problema ta. Vrei ca totul să se petreacă rapid. Trebuie să-ţi faci un plan bun pentru a obţine rezultatele scontate. Crezi că prin luptă se rezolvă totul. Sabia şi biciul tău sunt binevenite, atunci când este cazul, dar câteodată e bine să acţionezi în alt fel. Încolţeşte-ţi adversarul, află tot ce este posibil despre el, găseşte-i punctele slabe şi apoi atacă-l.

Rupert o privea cum explica, de parcă îşi pregătise din timp discursul şi acum îl prezenta în faţa unui public sceptic. Ceea i se părea ciudat, era felul ei de a explica. Era aşa familiar. Dar acest lucru nu trebuia să i se pară neobişnuit, ţinând cont că şi ea făcea parte din Organizaţie şi avuse parte de acelaşi antrenament ca şi el, după spusele lui Zelma din arhive.

-Te plictisesc cumva?

Rupert zâmbi şi negă din cap. I se părea totuşi ciudat că acea fată îl făcu să zâmbească.

-Nu mă plictiseşti, dar am observat de multe ori că atacul e cea mai bună apărare.

-În regulă. Amândoi avem dreptate, eu însă ştiu ce căuta Zelma în arhive.

Se întinse după geantă. Rupert observă trupul ei frumos dezvoltat cum căuta ceva în geantă. Trebuia să se concentreze. Era doar o femeie. Nu se putea lăsa condus de hormoni. Hope scoase la iveală un dispozitiv pe care îl conectă la un laptop.

-Îmi explici despre ce este vorba?

-Ei bine, acest mic dispozitiv este un cititor şi memorator de hard-disk-uri de la distanţă. Ceea ce eu am făcut a fost să o urmăresc unde intră şi să pornesc apartul. Acesta a înregistrat toate datele de pe computerul la care ea a lucrat.

-Minunat, spuse Rupert sarcastic. Acum trebuie doar să ghicim ce fişiere a accesat din miile care presupun că sunt pe acel hard-disk.

-Nu trebuie să te impacientezi. Totul e sub control. Am un program care reconstituie ultimele comenzi executate pe acel computer.

Acum Rupert chiar era impresionat. Se pare că acea făptură îşi făcuse temele.

-Deci... să vedem.

Hope apăsă pe câteva taste şi imaginile începură a se succeda în sens invers cronologic. Cei doi priveau cu atenţie informaţiile afişate de ecran.

-Deci Sevilia este locul unde va merge, spuse Rupert.

-Este foarte interesant. Ce caută în acel loc?

-O persoană stigmatizată.

Amândoi căzură pe gânduri şi nu scoaseră nici o vorbă pentru ceva vreme.

-De ce are nevoie de o persoană stigmatizată? întrebă Hope.

-Bună întrebare. Presupun că deschiderea portalului necesită un anumit ritual care cere şi prezenţa unei persoane stigmatizate.

-Nici nu mai credeam că există persoane cu stigmate. După cum a evoluat societatea, eram sigură că şi credinţa oamenilor s-a degradat prea tare pentru a da naştere la persoane atât de religioase.

-Stigmatizaţii sunt persoane foarte fragile, supuşi la multe încercări pentru a-şi dovedi credinţa. Trăiesc pe marginea prăpastiei între bine şi rău. Rupert privi în gol pentru câteva secunde.

-Amintiri? îl întrebă Hope.

-Dacă te referi la faptul că şi eu trebuia să aleg, dilema mea nu cred că se poate compara cu cea a acestor oameni. Eu m-am născut cu o predispoziţie, care m-a izolat de restul oamenilor prin felul meu rece, inuman ar spune unii. Pe când stigmatizaţii au fost oameni obişnuiţi, foarte credincioşi, care cunosc mai bine nevoile şi ispitele pământeşi, prin urmare sunt mai uşor de influenţat. Nici nu vreau să mă gândesc la chinurile fizice şi psihice prin care trece o astfel de persoană în aceste vremuri.

-A existat un moment în care te-ai gândit să devii demon?

-Chiar dacă nu-mi place să recunosc, da. Un astfel de moment a existat. Chiar dacă a fost scurt, am avut acest gând, şi acest lucru mă înspăimântă.

-Din ce cauză?

-Numai ideea să fiu rău îmi dă fiori.

-Dar când te lupţi cu vampirii, eşti rău, violent şi necruţător.

-E altceva. Eu doar ucid ceva ce nu ar trebui să existe. Vampirii sunt o perversiune a naturii.

Hope îl privi nemişcată. Practic, putea simţi amarul urii din vocea sa. Se părea că Rupert era mai fanatic decât şi-a imaginat.

-Deci, noi ce vom face? spuse ea într-un târziu.

-Noi, nu vom face nimic. Eu voi merge la Sevilia să-l salvez pe călugărul Pedro, dacă nu am întârziat deja.

-Observ că nu mă iei în serios.

-Ai un spirit de observaţie foarte bun.

-Trebuie să fiu de faţă.

-Nu trebuie să fii de faţă. Îţi voi trimite un mesaj după ce am ucis-o.

-Aştept acest moment de trei ani. Mă antrenez zilnic pentru a face faţă luptei, şi acum tu îmi spui că nu mă laşi să vin cu tine?

-Nu am nevoie să îţi port şi ţie de grijă. Prezenţa ta mă încetineşte.

-Eu pot să-mi port de grijă, după cum ai observat.

-Eu lucrez singur.

-De ce?

-E mai bine aşa.

-De ce?

-În acest moment nu am nevoie de complicaţii.

-Deci mă consideri o complicaţie?

-Nu. Eşti o femeie. Asta vroiai să auzi?

Hope zâmbi şi observă că şi Rupert, deşi încerca să fie serios schiţă un zâmbet.

-Şi ce dacă sunt femeie? Ştiu să lupt şi nu mi-e frică.

-Poate ar fi mai bine să-ţi fie frică. Forţele pe care le înfrunţi nu ne seamănă.

Hope îl privi şi ochi i se umeziră.

-Nu vreau să par sexist, dar îmi distragi atenţia. Mereu va trebui să fiu cu ochii pe tine şi nu pe duşman.

-Nu-ţi voi sta în cale. Pot să-mi port singură de grijă, dar ştiu că singură nu voi face faţă lui Zelma, cum de altfel nici tu, după câte am auzit.

O lovitură sub centură, îşi spuse Rupert. Fata asta ştia prea multe despre el.

-Doar dacă îmi spui motivul pentru care vrei să o vezi moartă.

Hope privi spre podea după care se uită la Rupert.

-Sunt fiica lui Paris.

Rupert înmărmuri. O avalanşă de întrebări la care îşi construia rapid răspunsuri îi trecură prin minte.

Sediul, acum 3 ani

Hope cerceta harta pe care o aduse Rupert din Shanghai. După mai mulţi ani în care specialiştii Sediului încercaseră să descifreze misterul hărţii, nu ajunseră la nici o concluzie. Pentru a putea fi interpretată, aveau nevoie şi de celelalte două părţi, care se aflau în posesia lui Zelma.

După ce specialiştii se daseră bătuţi, Hope încerca noapte de noapte să continue investigaţiile. Aşa aflase că pielea pe care era desenată harta, era piele de om, veche de o mie cinci sute de ani. Desenele fuseseră tatuate pe piele. Limba în care a fost scrisă harta era o combinaţie de litere şi pictograme. Textul era în latină iar pictogramele erau egiptene. Era sigură că această combinaţie vroia să protejeze descifrarea hărţii, deoarece era destul de greu să găseşti persoane care să cunoască ambele limbi ca să priceapă legătura dintre texte. Pe vremea aceea nu ştiau că tehnica va evolua şi că noile programe informatice vor traduce automat dând mai multe variante de interpretare a textului în funcţie de anumite criterii prestabilite de către utilizator.

Reuşi să identifice simboluri, dar pentru a putea fi interpretate, trebuia să recunoască cu amărăciune, că avea nevoie de celelalte două hărţi. Auzi că cineva bate în uşă. Hope se apropie de monitor şi observă că era Paris, mama ei. Deschise uşa. Aceasta păşi în încăperea iluminată doar de o lampă de birou.

-Încă nu te-ai culcat?

-Harta asta mă obsedează.

-Eşti prea tânără ca să ai obsesii.

-Ştiu că dacă aş avea toate părţile aş putea descifra misterul ei.

-Crezi că specialiştii noştrii nu ar putea, dacă ar avea aceleaşi mijloace?

-Nu ştiu, e posibil. Aş vrea să pot şi eu participa cu ceva la Organizaţie.

-Faptul că eşti printre noi este suficient. Nimeni nu ar fi crezut că cercetările noastre vor fi folositoare într-o zi. Nici măcar eu, care trebuie să recunoaştem, care eram destul de optimistă în acest sens.

-Ce crezi că face Rupert în acest moment?

-Astea nu sunt problemele tale. Ştiu că ai făcut o pasiune pentru el pentru că e frumos, misterios, periculos şi intangibil, spuse Paris pe o voce de fetişcană. Adevărul e că seamănă destul de bine cu sora lui, Zelma. Şi ea e o independentă. Nu-i place să fie îngrădită, de aceea mi-era teamă că nu va putea lupta la nesfârşit cu demonul din ea. Nici

Rupert nu ne urmează sfaturile. Îşi face treaba foarte bine, dar nu-i place să fie comandat. Preferă să fie considerat un aliat al Organizaţiei decât un membru al acesteia.

-Care e diferenţa?

-Nu este nici o diferenţă, doar sună altfel, şi acest lucru e important pentru egoul lui.

-Într-un fel îmi pare rău că pe vremea când încă mai locuia la Sediu nu am avut ocazia să stau cu el de vorbă. Trebuia să-l privesc mereu de la distanţă.

-Ştiu că ţi-a fost greu şi că ai fi vrut să-l cunoşti, deoarece este o persoană deosebită în felul lui, dar izolarea era necesară în acea perioadă.

-Din păcate.

-Acum dormi puţin. Vei avea timp mâine să studiezi mai departe harta.

O sărută pe frunte, o acoperi cu plapuma, stinse lampa şi părăsi încăperea. După ce închise uşa respiră greoi. Nu-i era uşor să crească un copil ca şi ea. Atâtea întrebări, atâtea explicaţii. Nu şi-ar fi dorit ca Hope să fie confruntată cu lumea ei aşa devreme, dar lucrurile nu ies mereu cum plănuim.

Şi ei îi era dor de Rupert, deoarece, practic ea îl crescuse. I-a fost un surogat de mamă. I-a fost greu şi să-i ascundă existenţa lui Hope, deoarece nu credea că el va înţelege. Acum se bucura pentru orice semn de viaţă de la el. Chiar dacă veştile ajungeau prin intermediul agenţiei de ştiri a Organizaţiei. De ziua ei de naştere o suna de fiecare dată. Avea un stil aparte de a sărbători aniversările. Convorbirea derula cam aşa:

-Condoleanţe.

-Rupert, mă bucur să-ţi aud vocea, spuse Paris. Morbid, ca de obicei.

-Ce să-ţi spun, ai mai îmbătrânit cu un an.

-Timpul nu-l poţi da înapoi. Ţie cum îţi merge?

-Sper că nu începi să plângi, deoarece m-ai dezamăgi. Rolul ăsta de mamă adoptivă te-a cam înmuiat.

-Lasă şi tu o bucurie unei femei bătrâne.

-Tu nu eşti bătrână, ci coaptă.

-Şi care-i diferenţa?

-Diferenţa este cum te văd eu.

-Cum mă vezi?

-Ca pe o antrenoare severă care scotea untul din mine, o profesoară care nu mă lăsa să copiez şi o mamă care nu mă lăsa să ies cu orice fată.

-Aşa groaznică am fost?

-Ai fost? Încă mai eşti, spuse Rupert râzând. Acum serios, mă bucur că ai fost în preajma mea atâţia ani. Ştiu că nu vorbim prea des, dar... ştii cum e.

-Şi eu am fost tânără şi nu mă gândeam decât la vânătoare.

Paris avuse grijă să-i aranjeze o carte de credit din partea Organizaţiei pe care o putea utiliza când avea nevoie. Rupert mai confisca şi obiecte de valoare de la vampirii pe care-i ucidea. Le considera un bacşiş. Viaţa e scumpă.

În timp ce se îndepărta de camera lui Hope, tot mai mult îi creştea îngrijorarea în ceea ce avea să urmeze. Nu ştiau nimic despre portalul pe care vroia să-l deschidă Zelma. Arhivele lor nu conţineau nici o astfel de informaţie, dar se pare că acest portal exista, deoarece harta pe care o deţineau atesta acest lucru.

Intră în sala de antrenamente şi porni unul din programele holografice pentru antrenament. Se lupta cu vampiri generaţi electronic pentru a-şi îmbunătăţi tehnica. Acesta era locul preferat al lui Hope, după bibliotecă. Îi plăcea şi biblioteca electronică, unde toate cărţile lor erau scanate, dar spunea că nimic nu se compara cu atmosfera de bibliotecă. Îi plăcea aerul acela de vechi, rafturile din lemn, cărţile antice, mirosul de cerneală. Îi plăcea să atingă foile de hârtie îngălbenite şi să treacă cu degetele peste desenele, multe dintre ele fiind realizate manual.

Rulă partea de încălzire a programului. Ceea ce era deosebit la acel program era că putea alege orice adversar. Astfel s-a luptat deja cu Pascal, Dorian chiar şi cu Zelma. Caracteristicile fiecărui adversar erau memorate în program la fel şi tehnicile de luptă ale

acestora. Loviturile erau resimţite de parcă erau reale. Putea chiar atinge adversarul, acesta fiind format dintr-un câmp de forţă care îi dădea impresia de material.

De data aceasta o alese pe Zelma. Computerul o anunţa că trebuia să aştepte câteva secunde pentru ca programul să se încarce. Fiind concentrată asupra mişcărilor nu observă că cineva intră în încăpere, se apropie de pultul de control al programului şi dezactivă comanda după care urcă pe ringul de luptă. Era Zelma.

Paris deschise ochii şi începu să se mişte în jurul Zelmei. Aceasta o privi zâmbitoare şi aştepta atacul. Paris sări la ea să o lovească. Zelma doar bara. Începu să se încălzească şi să aibă curaj să o lovească. De fapt totul era doar un program, dar totuşi foarte realist. Ea considera că trebuie să-ţi respecţi adversarul. Trebuie să-i recunoşti puterea şi abilităţile. Niciodată nu subestima adversarul. Niciodată să nu arăţi milă faţă de acesta.

Zelma începu să se lupte. Pentru vârsta ei, Paris se mişca încă destul de bine îşi spuse Zelma. Paris era surprinsă de forţa pe care o prezenta Zelma. Precis tehnicianul a îmbunătăţit programul la sesizarea ei. I-a spus că loviturile Zelmei i se păreau prea încete şi nu destul de puternice. Acum părea mai reală.

Cele două se luptau cu mâinile şi picioarele. Săreau şi se apărau. Loveau. Mişcările lor rapide se succedau fără momente de respiro. După ce Zelma se plictisi de acest joc o lovi pe Paris cu toată puterea. Aceasta zbură de pe ringul de luptă. Căzu într-un colţ al încăperii gâfâind. Ceva nu era în regulă cu programul. Precis un algoritm greşit. Atunci observă că Zelma părăsi ringul de luptă. Se înspăimântă, deoarece adversarii puteau exista doar în acea zonă, unde se realiza proiecţia.

Zelma se apropie de Paris care se ridică încet proptindu-se de perete. Când ajunse în faţa ei îi zâmbi. Îi dădu părul transpirat din ochi. Paris tresări când simţi atingerea Zelmei.

-Nu-ţi fie teamă. Nu te voi ucide.

-De parcă te pot crede.

-De când eşti aşa negativă?

-De când ne-ai trădat.

-Pe tine nu te-am trădat, doar Organizaţia.

-Eu fac parte din Organizaţie.

-Dacă spui tu... eu consider că prietenia noastră nu a fost trădată.

-Prietenia noastră ai trădat-o cînd te-ai hotărât să treci de partea celalată, când ai trecut limita. Trebuia doar să stai de pază în acea benzinărie şi să îţi notezi programul vampirlor. Dar nu, tu trebuia să faci pe viteaza şi să-l atragi.

-Nu trebuia să fac nimic. El m-a vrut. Sunt irezistibilă.

-Visezi cu ochii deschişi. S-ar fi năpustit pe oricine. Nu a contat că ai fost tu.

-A contat.

O lovi în faţă. Paris ameţi. Îi luă capul între palme şi căută în creierul ei informaţia de care avea nevoie. Când descoperi numărul camerei, zâmbi. Paris îşi reveni şi vru să o lovească, dar Zelma dispăruse. Se ridică şi o luă pe urmele ei, ştiind că Hope era în pericol. De ce a lăsat harta la ea? De ce nu a închis-o în depozit, acolo unde-i era locul. S-a lăsat dusă de sentimentele materne şi a renunţat la cele mai elementare măsuri de siguranţă.

Singura ei speranţă era că Hope va ceda artefactul fără să opună rezistenţă. Spera ca mintea ei adolescentină să nu trezească spiritul eroic în ea, deoarece ar fi fatal.

Când ajunse la camera lui Hope, aceasta lipsea, uşa fiind larg deschisă. Coborî rapid treptele spre holul principal, sperând să le prindă înainte de a părăsi clădirea. Acolo Zelma stătea cu spatele spre uşa de ieşire şi cu unghia ascuţită apăsând pe gâtul lui Hope. O folosea pe bază de scut. Costumaţia Zelmei era complet neagră, acum purtând şi o mască pe faţă, care avea o deschizătură doar la ochi, unde purta nişte ochelari de soare.

Paris se opri şi păşi încet printre colegii ei care o ţinteau pe Zelma cu armele lor. Maddox se afla la comutatorul de raze ultraviolete şi aştepta un semn de la Paris, dar aceasta ezită.

-Frumos costum, spuse Paris, încercând să pară stăpână pe situaţie.

-Protejează împotriva razelor ultraviolete.

-Presupun că e confecţionat la comandă.

-Bineînţeles.

-De ce nu-i dai drumul lui Hope? Din moment ce razele ultraviolete nu te pot afecta, nu mai ai nevoie de ea.

-Interesant... pe mine razele ultraviolete nu mă pot afecta în acest moment, dar cred că mai sunt persoane care nu sunt chiar imune la ele. Paris, te credeam mai isteaţă, dar se pare că m-am înşelat. Totuşi e bine să ştiu că nici tu nu eşti perfectă.

-Pe mine mă vrei, las-o pe ea în pace.

-Eu nu vreau pe nimeni. Am vrut harta şi am luat-o, restul e doar în mintea ta. Crezi că pe mine mă mai bântuie sentimente de răzbunare sau afecţiune, ca pe vremea când eram om? Acum sunt un demon şi astfel de lucruri îmi sunt străine. Vreau doar harta şi gata. Nu te vreau nici pe tine, nici pe Maddox, nici pe altcineva.

Târând-o pe Hope după ea, se apropie de uşă. Aceasta o privea pe mama ei cu disperare. Paris nu rezistă sentimentelor şi se năpusti asupra lui Zelma. Aceasta o eliberă pe Hope, scoase de la spate sabia şi o înfipse în trupul lui Paris. O sărută pe frunte şi dispăru în noapte.

Hope se năpusti asupra mamei sale care tremura pe podeaua holului. Îi luă capul în braţe şi îi mângâie părul.

-Îmi pare rău, spuse Paris, am vrut doar să te apăr.

-Ştiu.

-Găseşte-l pe Rupert. Doar el te poate ajuta.

-Bine.

Capul lui Paris căzu inert într-o parte. Trupul ei se scălda într-o baltă de sânge în holul Sediului.

ÎNVIEREA

Rupert o privi pe Hope care îşi şterse o lacrimă. Ştia că Zelma o ucise pe Paris pentru a obţine harta, dar povestea nu o ştia. Ştia doar că femeia din faţa sa nu poate fi Hope.

-Totul pare bine pus la punct în povestea ta. Nu contest că sunt şi lucruri adevărate, dar eu cred că tu eşti o aliată de-a lui Zelma, care te-a trimis să te apropii de mine şi să mă împiedici să o iau pe urmele ei.

-Te înşeli. Eu vreau doar moartea lui Zelma. Sunt de parte ta.

-Ceea ce eu ştiu este că Hope, fata lui Paris a murit cu mulţi ani în urma când avea în jur de un an.

-Într-un fel ai dreptate.

-Într-un fel? Ce înseamnă asta, că Hope a murit şi că de fapt n-a murit?

-E destul de complicat.

-Nici o problemă, oricum nu plecăm până nu-mi spui adevărul.

Hope se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin încăpere. Nu ştia cum să înceapă.

-La vârsta de un an am fost diagnosticată cu leucemie, o variantă care nu se poate trata.

-Asta ştiam şi eu, am fost şi la înmormântare.

-Coşciugul a fost gol.

-Dar cum?

-Cred că mai ştii ce se întâmplă în laboratorul de sub Sediu. Rupert încuviinţă. Ştii că mama mea lucra la izolarea virusului din sângele de vampir pentru a obţine doar partea care regenerează celulele bolnave de orice fel din sânge.

Lui Rupert nu-i plăcea întorsătura pe care o lua povestea.

-Deşi era în faza de testare, mama nu m-a putut vedea murind şi ştia că nu are ce pierde. Aşa că a testat pe mine noul tip de medicament. Mi-a injectat o doză de sânge de vampir modificat genetic, care are avantajele de vindecare şi regenerare rapidă a trupului, însă fără a fi vampir.

-Vrei să spui că te-a înviat?

-Pe vremea aceea tehnologia nu era atât de avansată, aşa că separarea virusului nu a reuşit 100%.

-Ce vrei să spui?

-Am preluat unele trăsături ale vampirilor.

Rupert se pregăti să scoată sabia.

-Te rog, ascultă-mă mai întâi. Am nevoie de sânge, dacă la asta te referi, însă nu ca un vampir. Când lupt mult, după o vreme sunt vlăguită de puteri, atunci am nevoie de o doză. Însă nu folosesc sânge ci un înlocuitor.

-Am auzit despre acest înlocuitor, dar vampirii îl detestă.

-Eu nu sunt vampir. Eu îl injectez şi nu îl beau, este ca un fel de adrenalină. Mănânc la fel ca toţi oamenii. După cum ţi-am spus, doar unele trăsături au fost transmise într-o doză redusă. De aceea pot şi lupta mai bine decât oamenii, dar razele ultraviolete mă afectează. Procesul de ardere nu este la fel de rapid ca la vampiri, dar există.

-Eşti un monstru, o ciudăţenie.

-De aceea mama mea nu a vrut să ştii despre mine. Îţi cunoştea concepţiile şi ştia că nu m-ai accepta şi ai renega-o şi pe ea. Dar acum nu am altă şansă. În ultimii 3 ani m-am antrenat pentru acest moment. Acum sper că înţelegi de ce îmi este atât de important ca să o ucid personal.

-Sentimentele şi lupta niciodată nu s-au împăcat. Ştiu asta din proprie experienţă. Când sentimentele sunt în joc, nu te mai poţi concentra, faci greşeli.

-Îmi asum acest risc.

-Dar eu nu mi-l asum pentru tine. Dacă dai greş, mă pui şi pe mine în pericol.

-Eu cred că nu ai de ales.

-De ce? Mă vei ucide?

-Nu fii ridicol. Cum să ucid persoana pe care vroiam să o cunosc încă de când eram mică. Te priveam pe monitoare şi îmi doream să te cunosc, dar ştiam că m-ai dispreţui şi de aceea preferam să ascult de vorbele mamei mele.

Rupert simţea cum gheaţa din sufletul său începea să se topească. Nu era bine. Hope i-ar aduce doar probleme. E adevărat că ştie să lupte, dar lui îi era teamă de altceva. Îi era teamă de ceva ce simţea că prindea viaţă în adâncul său. Acel sentiment pe care l-a mai întâlnit cu mult timp în urmă, dar al cărui final l-a dărâmat. Începea să aibă sentimente pentru acea tânără, sentimente care aduc doar probleme, sentimente care nu au ce căuta în viaţa unui luptător.

-În regulă, spuse el. Nu contest că dispui de calităţi care m-ar putea ajuta în această misiune. Cunoştinţele tale cartografice cu siguranţă ne vor fi folositoare.

-Crezi că vom putea obţine hărţile?

-Sunt sigur că le poartă la ea mereu şi dacă vom reuşi să o interceptăm la Sevilia, poate obţinem hărţile.

-Când pornim?

-Mîine dimineaţă. Trebuie să dormim puţin.

O lăsă pe Hope să doarmă în patul lui şi el se întinse pe canapea. Deşi Hope îi spuse că nu o deranjează dacă doarme şi el în pat, lui Rupert i se părea indecent, plus că nu avea încredere în ea. Chiar dacă avea puţin din vampir în ea, acea parte exista şi va face mereu parte din ea.

Adormi destul de greu din mai multe motive: în primul rând în camera lui dormea o femeie frumoasă, cu părul blond, cu nişte ochi seducători; în al doilea rând, acea femeie era om şi vampir, şi l-ar putea ataca în somn; în al treilea rând nu ştia ce rol avea călugărul stigmatizat din Spania cu toată povestea asta. Într-un final gândurile i se întunecară şi se lăsă dus de somn.

Se trezi în toiul nopţii, deoarece auzi sunete. Se ridică şi observă că Hope se foia şi murmura ceva. Se apropie de ea. Avea un coşmar. Trebuia să o trezească. O scutură delicat de umăr şi Hope deschise ochii speriată. Când îl văzu îi, sări la gât şi îl strânse în braţe.

-Ce groaznic a fost, spuse ea.

-Ai visat, acum totul s-a terminat.

Rupert se trase din braţele ei şi o privi. O sărută pe buze, după care o privi să vadă reacţia. Hope îl privea plină de dorinţă. Îl trase spre ea şi îl sărută pătimaş. Cei doi se pierdură în sărutări şi mângâieri. Trupurile lor despuiate şi înfierbântate se atinseră şi angrenându-se într-un dans nebunesc de plăcere şi pasiune.

Rupert se trezi bruc din somn. Se afla în camera de hotel. Hope dormea în continuare în patul cel mare. Îşi trase pătura peste umăr şi încercă să adoarmă la loc. Nu-i plăcea visul. Acesta era factorul care i-a dat peste cap toate planurile.

Sevilia, Spania - Manastirea Corpus Christi

Taxiul îi duse pe cei doi pe lângă arena unde se dădeau luptele între toreadori şi tauri, pe străduţe înguste şi pavate, până ce urcă pe o colină. Opri la aproximativ un kilometru de mănăstire. Şoferul le spuse, că nu-i era îngăduit să se apropie mai mult de mănăstire.

Urcară pe jos ultimii metri ai drumului de pământ până ce ajunseră la poarta care ducea în curtea mănăstirii.

O linişte apăsătoare plutea în aer. Împinse uşa din lemn şi păşi în curtea destul de încăpătoare a mănăstirii. Zidul alb de aproape 2 metri care împrejmuia clădirea era parcă fluorescent în lumina pală a zilei. Rupert îi făcu semn lui Hope să nu vorbească şi să-l urmeze. Se îndrepatară spre biserica din mijlocul curţii.

Rupert împinse uşa grea din lemn şi privi în interior. Încăperea era scăldată într-o lumină roşiatică provenită de la lumânările aprinse peste tot. Ecoul paşilor lor îl deranja. Era sigur că erau aşteptaţi. Îşi înmuie degetele în apa sfinţită de la intrare şi îşi făcu semnul crucii, după care înaintă printre rândurile de bănci. Când se apropie de altar, observă cinci cadavre răsfirate lângă altar. Erau cu toţii călugări. Hope îşi acoperi gura cu palma pentru a nu scoate nici un sunet, dar scena o zdruncină. Observă că gâturile acestora fuseseră sfâşiate.

-Zelma, spuse Rupert aproape în şoaptă.

-Înseamnă că Pedro nu mai este aici.

-Aşa se pare.

Se apropie de unul dintre ei şi observă brutalitatea cu care a fost săvârşită crima.

-Credeau că biserica îi va apăra, spuse Rupert.

În spatele lor, unul dintre cadavre începu să mişte. Membrele începură să îi tremure şi se ridică în picioare. Rupert şi Hope se treziră înconjuraţi de cei cinci călugări transformaţi în vampiri. Aceştia erau nou-născuţi şi foarte însetaţi. Cei doi aveau însă un avantaj – vampirii erau încă primitivi. Se năpustiră asupra lor.

Cei doi scoaseră rapid săbiile şi începură lupta, dar, deşi erau primitivi, erau rapizi. Rupert se urcă pe bănci şi îi lovea cu picioarele în timp ce căută în teacă pistolul. Trase un glonţ în unul dintre ei. Ceilalţi amuţiră şi îl priviră pe cel lovit. Cum observară că acesta nu moare începură să râdă.

Ceea ce ei nu ştiau era, că acul din vârful glontelui lua o probă de sânge de vampir şi când o identifică, avea rolul de detonator, iar corpul vampirului exploda în mii de bucăţi. Rupert zâmbi şi aruncă arma lui Hope. El scoase biciul şi începu să reteze părţi din corpul vampirilor în timp ce Hope îi împuşcă pe care apuca.

După ce cu toţii explodară, biserica arăta ca o măcelărie. Ieşiră pe uşa laterală.

-Suntem urmăriţi, spuse Hope.

-Ştiu.

Se întoarse brusc şi ameninţă gâtul tânărului călugăr cu sabia.

-Nu mă ucideţi, vă implor.

-Nu e vampir, spuse Rupert.

Tânărul se numea Juan şi era în mănăstire doar de câteva luni. Acum se aflau în bucătăria mănăstirii, unde tânărul le pregăti un ceai, după care se aşeză la masă. Încă mai tremura.

-Ei au fost toţi?

-Da, pe părintele Pedro l-a luat cu ea.

-Pe tine de ce te-a cruţat?

-Pentru că m-am ascuns în lăcaşul de spovedanie. De acolo am fost martor la măcel. Ce vrea monstrul acela de la Părintele Pedro. Îl va ucide?

-Da.

Juan încremeni, iar Hope îl mustră din priviri pe Rupert.

-Nu ştim ce va face cu el, spuse Hope privindu-l cu blândeţe pe tânăr.

-Ştiţi, părintele Pedro este o persoană deosebită. Atât de milostiv şi înţelept, încât ai impresia că este mai în vârstă decât în realitate.

-Câti ani are? interveni Rupert.

-42.

-Nu este neobişnuit ca o persoană aşa tânără să aibă stigmate? întrebă Hope.

-A fost o persoană foarte religioasă de foarte tânăr. Se presupunea că ar vorbi direct cu Dumnezeu.

-Câte stigmate are?

-Destule, spuse tânărul. La mâini, la picioare şi pe frunte urmele de la coroana cu spini.

-Mai suliţa lipseşte, spuse Rupert.

-Suferea? întrebă Hope.

-Dacă vă referiţi la atacuri demonice, da. De multe ori trebuia să-l ţinem patru persoane, atât de puternic se zbătea, dar inima sa era într-atât de pură, încât nu au reuşit să o contamineze.

-Ce vrea Zelma de la o persoană aşa sfântă? întrebă Hope.

-Precis nimic bine. Tu ce vei face acum Juan?

-Nu ştiu. Presupun că trebuie să fac curăţenie în biserică.

Stăteau pe pat şi încercau să pună cap la cap puzzle-ul. Ceva le scăpa. De ce avea nevoie de un stigmatizat? Ea lucra cu parte întunecată, nu cu cea a luminii. Pedro nu era un înger pe care să-l poată atrage de parte ei. Nici măcar atacurile demonice nu au reuşit să-l doboare.

-Am o idee, spuse Hope ridicându-se de pe pat şi căutând în geantă laptopul.

Reveni pe pat şi îl deschise.

-Noi nu am verificat ce date am descărcat din Vatican.

-E adevărat.

-Arhivele lor sunt foarte vaste, aşa că poate avem norocul să găsim ceva.

-Nici Organizaţia nu ştie nimic.

-Vaticanul deţine în arhivă informaţii la care noi nici nu putem visa. Nu a recunoscut niciodată Organizaţia ca aliat şi de aceea nu avem acces la baza lor de date, până acum.

Verifică conţinutul datelor copiate, dar toate fişierele aveau doar numere, fără nume. Aşa că reveni la programul de căutare prin care a fost găsit părintele Pedro.

-Acum trebuie să fim deştepţi.

-De ce? întrebă Rupert.

-Deoarece informaţia există în computer, sunt sigură de asta, dar trebuie să ştim cum să o căutăm. Motorul de căutare are nevoie de cuvinte cheie după care să ne găsească informaţia.

Tastă un cuvânt.

-Să încercăm cu Pedro, Corpus Christi.

În câteva secunde pe ecran se afişă o fotografie a părintelui, care părea tânăr, chiar şi pentru vârsta sa, şi o scurtă biografie a acestuia. Nimic ieşit din comun, doar drumul unei persoane foarte religioase spre mântuire.

-Nu ne-am apropiat cu nimic de ceea ce căutăm.

-Încearcă cuvântul „portal". Zelma mi-a spus la prima hartă, că acestea descriu drumul spre un portal.

Hope tastă cuvântul. După o căutare destul de îndelungată, pe ecran se afişă o listă cu paginile relative în care s-a găsit acest cuvânt. Şi nu erau puţine.

-Se pare că trebuie să restrângem puţin căutarea.

-Încearcă portal şi iad.

Hope îl privi lung. I se părea sumbră ideea că Zelma asta urmărea.

-Eşti sigur?

-Zelma spunea că portalul reprezintă trecerea spre o altă dimensiune de unde demonii trec în lumea noastră, prin urmare trebuie să fie poarta iadului.

-Încerc, spuse Hope.

Pe ecran apăru o pagină care necesita un cod de acces.

-Se pare că am găsit ceea ce căutăm.

-Din păcate parola nu o ştim... spuse Rupert.

Hope îl privi şi zâmbi.

-Nici o problemă. Am o duzină de programe care sparg coduri, trebuie să-i dăm doar destul timp. Acesta este un cod din 15 caractere, prin urmare vreo două ore va trebui să aşteptăm.

Porni programul de decriptare şi puse laptopul pe masă. Se întinse pe pat lângă Rupert care între timp aţipi. Se întoarse spre el şi îl privi. Observă terminaţia unui tatuaj tribal pe care îl avea pe omoplat cum se alungea până pe gât şi ieşea afară din tricolul negru. Observă că avea multe cicatrici mai mari şi mai mici pe faţă. Rupert se trezi brusc şi nu mai ştia dacă era vis sau realitate. Hope chiar îl privea?

-Ai multe cicatrici, spuse ea într-un final.

-Creaturile astea demonice ştiu să zgârie bine.

-Cum de ai devenit aşa dur?

-Dacă aş vrea să par filozof, aş spune că viaţa m-a făcut aşa, deşi în mare măsură ar fi adevărul, dar eu cred că autosugestia a fost un factor important. Când te izolezi de cei dragi şi te concetrezi pe un anumit scop, începi să rupi contactul cu realitatea şi devii fanatic.

-Tu eşti fanatic?

Rupert o privi, de parcă acest lucru ar fi evident.

-Da, sunt fanatic. Mereu am găsit un scop care să mă facă să lupt.

-Nu te simţi niciodată singur?

-Singur?

-Da. Mereu eşti pe drumuri. Nu reuşeşti să legi nici o prietenie, deoarece stai prea puţin timp într-un loc.

-Nu acesta este motivul. Nu leg prietenii deoarece nu vreau. Pentru cei din jurul meu ar fi mereu periculos. Mereu vor fi ţinta duşmanilor mei.

-Ce teatral.

-Deloc. Am avut prieteni, dar nu am putut să fiu mereu în preajma lor, şi apoi a trebuit să-i ucid, deoarece au devenit vampiri şi m-au atacat. E mai bine să stau izolat în lumea mea.

-Lumea ta a cuprins între timp tot globul. Trebuie să te confrunţi cu realitatea. Vampirii sunt peste tot. Acum fac parte din societatea noastră. Nu se mai ascund, deoarece sunt prea numeroşi.

Întinse degetul spre buza lui Rupert, a cărui privire inspira panică. Trecu cu degetul peste o cicatrice care brăzda buza coborând peste barba nerasă.

-Ce demon ţi-a provocat cicatricea asta?

Rupert o privi şi spuse pe un ton calm.

-O crosă de golf. Am încercat să lovesc bila, dar crosa a ajuns în buza mea.

O secundă se priviră, încercând să pară serioşi, după care izbucniră în râs.

-Să nu-mi zici că joci golf domnule Gorf, spuse Hope.

-După cum se pare, nu sunt prea talentat la acest sport.

Se priviră îndelung după care se năpustiră unul asupra celuilalt. Se sărutară pătimaş, uitând de restul lumii. Se aflau în oaza lor proprie. Degetele lui Hope treceau peste pielea lui tatuată strângându-l aproape de trupul ei. Buzele lui coborau pe gâtul ei fragil şi se pierdeau între sâni.

Laptopul scoase un sunet strident care îi trezi pe cei doi care adormiseră îmbrăţişaţi şi despuiaţi pe patul care semăna cu un teren de luptă.

-Programul a decriptat parola.

Hope îşi puse o cămaşă, după care aduse laptopul în pat. Accesă pagina dorită. O sumedenie de informaţii defilară pe ecran, după care li se dădu voie să navigheze prin pagină. Hope căută informaţii detaliate asupra portalului.

-Uită ce spune aici, spuse Hope. Portalul nu este marcat pe hartă. Harta este o ghicitoare care trebuie dezlegată pentru a găsi poziţionarea exactă a locului. Cei de la Vatican se pare că nu au descoperit acest loc.

-Ce liniştitor. Prin urmare ar trebui să fim mai deştepţi decât ei, şi asta în cazul în care vom da cumva de hartă.

-Nici o problemă, spuse Hope. Trebuie doar să apăs pe butonul *imprimă*.

-Nu-mi vine să cred, spuse Rupert în timp ce se apropie de ecran. Este chiar harta. Dar cum se poate ca harta să fi fost în mâinile lor şi apoi să dispară în trei direcţii diferite?

-Poate nu ştiai, dar relicvele importante mereu au fost o ţintă îndrăgită de hoţi, colecţionari şi mai ales organizaţii secrete care sperau că vor obţine putere prin metode oculte.

-Vrei să spui că e normal să fie împărţită şi dată spre păstrare.

-Da. În acest fel, chiar dacă cineva vrea să obţină relicva, va avea de înfruntat multe obstacole, şi ar fi aproape imposibil să obţină toate părţile.

-Aproape.

-Aici sunt chiar trecute persoanele cărora le-au fost încredinţate relicvele.

-Se pare că Zelma circula cum avea chef prin arhivele Vaticanului, din moment ce ştia unde să găsească hărţile.

-Bineînţeles că era nevoie şi de puţină cercetare, deoarece aici sunt numele unor persoane decedate de sute de ani. Trebuia să studieze arborele genealogic, să afle cui au fost lăsate ca moştenire hărţile şi unde erau păstrate la momentul furtului.

-Se pare că s-a descurcat destul de bine, spuse Rupert ridicându-se din pat. Putem vedea harta completă?

-Trebuie să mergem într-un copy shop la un plotter, deoarece este destul de mare. Poate voi putea descifra locaţia portalului.

-Caută să vezi ce găseşti despre stigmatizat.

Hope apăsă pe câteva taste şi începu să citească. Păli.

-Ce s-a întâmplat?

-E groaznic...

-Ce?

-O să-l scarifice. Aici spune că doar sângele unei persoane foarte religioase, un stigmatizat de exemplu, poate deschide portalul.

-Nu avem timp, spuse Rupert. Avem nevoie neapărat de hartă. Viaţa unui om este acum în mâinile noastre.

Era aproape dimineaţă. După mai multe ceşti de cafea, băutură care se obţinea doar din arome identic naturale - cafeaua obţinută din plantaţii existente în biosfere artificiale fiind foarte scumpă - cei doi nu ajunseră la nici o concluzie.

-Harta asta ar trebui să comunice cu noi, spuse Hope.

-Când o bucată de hârtie va vorbi, eu voi cânta.

Hope îi zâmbi şi nu ştia cum să se comporte. Au fost intimi, acest lucru se afla acum între ei. Ar fi vrut să se comporte ca o pereche îndrăgostită, dar în acelaşi timp i se părea impropriu ca în timp ce un om sfânt era pe cale să fie sacrificat ei doi să se giugiulească. Era convinsă că şi Rupert gândea la fel. Se înşelase. Rupert nu ştia cum să găsească un motiv să o atingă din nou şi se ura pentru acest lucru. Se ura că nu se mai putea concentra asupra misiunii sale. Se ura pentru faptul că în Hope sălăşuia un vampir şi că el nu se putea abţine să o privească cu o dorinţă nemărginită.

-Desenele astea egiptene trebuie să aibă o altă însemnătate decât cea cunoscută de noi din vechile traduceri.

Hope le încercui cu un creion şi apoi le copie separat pe computer prin scanare. Încerca să jongleze cu ele. Le modifică ordinea şi însemnătatea cuvintelor se schimbă.

-Poate este o anagramă, spuse ea.

-Poate sunt cifre.

-Cifrele nu arată aşa.

Învârti desenele în jurul propriilor axe şi totul se limpezi.

-Ai avut dreptate. Sunt cifre, doar că nu m-am uitat corect la ele. De unde ţi-a venit ideea?

-Ce conţine o hartă?

-Date despre un ţinut.

-Aceste date au o poziţie geografică exactă care este reprezentată prin coordonate. Prin urmare dacă sunt în căutarea unui loc anume, trebuie să cunosc doar coordonatele.

-De ce nu mi-a venit mie ideea? se întrebă Hope. Şi cică eu sunt cea cu cunoştinţe cartografice.

-Câteodată varianta cea mai simplă este cea corectă.

-De unde ştiau pe vremea aceea care sunt coordonatele?

-Persoanele care au creat harta cu siguranţă erau în legătură cu lumea ocultă, prin urmare posibilităţile lor erau nelimitate.

Hope descifră toate coordonatele pe care le introduse în programul de GPS pentru a localiza coordonatele.

-Ciudat.

-De ce?

-Coordonatele aste nu pot fi corecte.

-De ce?

-Uite, arătându-i imagini din satelit ale acelor locaţii. În acele locuri nu este nimic, pustiu. Şi mai este ceva ciudat. Noi căutăm un loc anume şi harta îmi dă cinci locaţii diferite.

-Crezi că doar una dintre ele este cea corectă?

-Ce altceva să cred?

-Atunci avem probleme mari, deoarece nu vom avea timp să le verificăm pe toate.

Rupert privi cu atenţie harta lumii. Pe aceasta pâlpâiau cinci puncte roşii, coordonatele din hartă. Trebuia să existe o altă soluţie. Luă creionul electronic şi încercă să unească între ele liniile. Se gândea că poate intersecţia punctelor era locaţia. Hope îi luă creionul din mână şi încercă un alt traseu de a uni punctele. După ce termină se îndepărtă de ecran şi amândoi priviră înmărmuriţi. Punctele erau vârfurile unei pentagrame. Acum totul era limpede. Au spart codul hărţii.

-Şi cum găsim locul? întrebă Rupert.

-E simplu de tot. Pentagrama poate fi înscrisă într-un cerc, lucru pe care îl desenă pe ecran. Centrul cercului circumscris pentagramei este locaţia noastră. Apăsă pe câteva taste şi un punct roşu începu să pâlpâie în centrul cercului.

-Unde este acest loc pe hartă?

-Niciunde, spuse ea gânditoare. Coordonatele acestea dau o locaţie undeva în Marea Arabă, lângă India, însă nu este înregistrată nici o insulă în acel loc.

-Atunci sigur acela este locul.

-Sub apă?

-Nu. Pe vremuri a fost probabil un atol, dar cu topirea calotei glaciare nivelul apei a crescut şi multe dintre acestea au fost înghiţite de ocean. Poate că atolul căutat de noi mai are câteva rămăşişe de uscat, dar care nu au fost cartografiate.

-Acum ce facem?

-Ne facem bagajele şi zburăm spre India.

Kochi, India - 150 km de atol

Hotelul în care s-au oprit pentru a se odihni nu era unul dintre cele mai curate, dar pentru câteva ore de somn era suficient. Mirosul de mâncare puternic condimentată stăruia pe toate coridoarele. Muzica autohtonă răsuna din toate aparatele radio. În acel loc timpul parcă se oprise. Toată evoluţia tehnologică se împotmolise în acel petic de pământ. Ploaia măruntă se prelingea pe ferestre. Rupert stătea întins şi privea cerul. Nu-i plăceau norii respectivi. Tunetele şi fulgerele care se arătau peste ocean îi displăceau şi mai mult.

Închiriase un elicopter care să-i ducă până la un anumit punct. Acolo va trebui să-i lase pe o platformă marină părăsită de unde cu o şalupă aveau să îşi continue călătoria. Nu aveau altă posibilitate. Nimeni nu avea voie să ştie exact unde vor merge. Habar n-avea câţi erau cei care doreau să găsească acel portal.

Mai aveau timp câteva zile până la ceremonie. Totul era codat în acea hartă. Hope descifrase o dată calendaristică pe baza unei constelaţii care se va vedea în ziua în care se poate deschide portalul. Planetele se aliniau şi forţele răului puteau trece dintr-o dimensiune în alta. Introduse datele din hartă într-un program şi acesta calculă pe harta stelară momentul în care desupra atolului se va vedea acea constelaţie. Acum pricepu de ce Zelma aşteptase atâţia ani să deschidă portalul, deşi avea harta completă asupra ei. Trebuia să aştepte momentul propice.

Se întoarse spre Hope şi o îmbrăţişă. Aceasta se trezi şi îl privi.

-De mică am visat la tine.

-Nu te cred.

-Ba da. Mi-ai plăcut de când mă ştiam şi speram că într-o zi ne vom vedea. Speram că îţi va place de mine.

-Îmi place de tine.

-Dar...

-Nu pot să-ţi promit nimic.

-Nu vreau nici o promisiune. Vreau doar să fiu alături de tine, cât timp acest lucru este posibil. Ştiu că nu îţi este uşor să accepţi că în mine curge şi sânge de vampir, dar acest lucru cred că mă face mai umană decât sunt mulţi oameni. Datorită acestui handicap mă strădui să fiu cât mai umană cu putinţă, pentru a mă integra şi a nu fi considerată o ciudăţenie.

-Pentru mine eşti perfectă. Teama mea de a simţi din nou ceva a fost mai mare decât simţământul în sine. Cred că lipsa părinţilor la momentul potrivit m-a făcut aşa. Când am dat de Paris la Sediu, viaţa mea a început să aibă o importanţă. Până atunci eu eram ciudatul, cel diabolic, deoarece nimeni nu ar asocia un nou-născut cu aripi cu un înger. Toţi credeau că era ceva necurat la mijloc. Toate respingerile acestea până la vârsta de 6 ani mi-au marcat totalmente viaţa. Iar sora mea... nu mi-a fost cu adevărat soră. Nu am avut parte de ea.

-Dar a fost bună o perioadă lungă de timp...

-Da. Însă ea era totuşi un vampir. Cred că este destul de greu să fii bun când în tine sălăşluieşte ceva vampiric. Hope înghiţi în sec. Cred că pentru ea nu a fost uşor să fie alături de Sediu de atâtea ori şi totuşi să necesite sânge. Sunt sigur că demonul care păzea prima parte a hărţii i-a făcut ceva că s-a schimbat brusc. Nici înainte nu aveam încredere în ea. Acum însă este obsedată.

-Crezi că ne aşteaptă?

-Sunt sigur că ne aşteaptă. Îi place să se distreze pe seama mea, să mă facă să mă simt ca un mic copil.

-Reuşeşte?

-Să mă simt mic? Din păcate da.

Rupert se ridică din pat şi se apropie de fereastra întredeschisă. Stropii de ploaie începură să cadă din cer şi sunetul ploii umplu încăperea, fiind acompaniat de miros de praf. Hope îi privi trupul gol cum stătea rezemat de fereastră. Vântul îşi schimbă direcţia şi ploaia intră în cameră pe fereastră atingând trupul lui Rupert. Acesta savura apa rece.

Hope se ridică din pat şi se apropie de el. Îl îmbrăţişă de la spate şi îşi lipi urechea de spatele lui. Îi putea auzi bătăile inimii. Rupert se întoarse, îi prinse capul între pălmi şi o sărută.

-Trebuie să mă antrenez. Lupta cu Zelma va fi dificilă. Am impresia că nu sunt destul de pregătit.

Hope îl privi.

-Presupun că şi pe aici vom găsi nişte vampiri pe care să-i exterminăm. Antrenamentul acesta este precis mai eficient decât o înşiruire de exerciţii.

-Ce mai aşteptăm?

Hainele negre aproape că atingeau bălţile cu apă pe străzile înguste şi mizere. Cei doi se îndreptau spre un local unde se ştia că vampirii erau singurii clienţi. Acesta poate era şi motivul pentru care nici un om nu păşea în acel loc. Într-un astfel de loc, într-un astfel de oraş, în această parte a globului, regulile lumii occidentale nu se aplicau. De aceea Rupert era sigur că se făceau şi sacrificii umane în acel loc.

Ajunseră la o poartă metalică. Rupert bătu în uşă. Se deschise un vizor unde îi ţinti ochii unui vampir.

-Turişti? întrebă acesta.

-Nu, de la direcţia sanitară. Vrem să controlăm toaletele, spuse Rupert.

Vampirul închise vizorul. După câteva secunde uşa se deschise şi acelaşi vampir îi cercetă cu privirea din cap până-n picioare, după care spuse:

-Vânători.

-După cum ne caracterizezi s-ar putea spune că nu ne placi.

Vampirul nici nu observă cum Rupert scoase pumnalul din mânecă şi îi ameninţă gâtul cu lama acestuia.

-Ai ceva împotriva noastră?

-Nu. Am nevoie de acest bar şi nu aş vrea să-l distrugeţi.

-Dacă nu găsesc nici un om înăuntru, atunci nu ai de să-ţi fie teamă.

Vampirul înghiţii în sec, privindu-l speriat.

-Dar dacă sunt voluntari?

-Vrei să spui, din cei care se prostituează, care se lasă supţi de sânge pentru bani?

-Nu este ilegal.

-E adevărat ceea ce spui. Problema este că nu sunt sigur că vă puteţi abţine să le daţi drumul cât timp mai sunt în viaţă. Eu cred că tentaţia de a-i seca de sânge este prea mare. Mai bine lasă-ne pe noi să ne facem o părere despre acest loc.

Cu o mişcare la fel de rapidă cuţitul dispăru înapoi în mânecă. Vampirul îşi duse mâna la gât. Lama cuţitului făcuse o mică crestătură în pielea sa, care însă se vindecă instantaneu. Vampirul se dădu la o parte iar cei doi intrară. Dincolo de draperia grea din catifea se deschise o altă lume. Coloanele din marmură se ridicau pe două nivele. De tavan atârnau la distanţe diferite faţă de podea platforme metalice pe care lumea dansa. Legătura dintre platforme se realiza prin poduri suspendate. Peste tot lanţuri, metal şi marmură. Din difuzoarele uriaşe răsuna Marilyn Manson cu piesa clasică Koma White. Mulţimea pulsa, de parcă erau valurile mării pe timp de furtună.

Ochii lui Rupert cercetau mulţimea pentru a descoperi ceva neobişnuit. Totul părea în regulă, dar avea o presimţire. Intră în mulţime. Vampirii se îndepărtau când îi percepeau aura de înger. Hope era mereu pe urmele lui. Vampirii simţeau că nu era umană, dar nici vampir. Acest lucru îi făcea suspicioşi, aşa că nu se legară de ea.

Ajunseră în faţa unui separeu. Pe o plăcuţă se putea citi că era doar pentru vip-uri. Dacă se întâmpla ceva necurat, acela trebuia să fie locul. Vampirii bogaţi erau extravaganţi şi îşi mai permiteau din când în când sânge adevărat. În faţa uşii stătea un bodyguard bine făcut. Când observă că cei doi vroiau să treacă de el, întinse mâinile şi prinzându-i de umeri îi opri.

-Numai cu invitaţie, spuse acesta.

Rupert o privi scurt pe Hope, da parcă bodyguardul făcuse tocmai o glumă, apoi îl privi. Îşi dădu la o parte haina lungă şi dezveli armele prinse de trupul lui. Bodyguardul încremeni şi vru să scoată sabia. Rupert însă scoase pumnalul şi îi tăie beregata. Vampirul căzu şi se zbătu în propriul sânge. Puterea de regenerare se pierdea odată cu cantitatea mare de sânge care mai ţâşnea din arteră.

Cei doi făcură un pas peste el şi intrară în separeu. În acel loc muzica era calmă. Lumina pală a lumânărilor lăsa mai mult să presupui ce se petrecea în acel loc. Ochii lui Hope însă vedeau mai bine, şi desluşea trupuri despuiate şi încolăcite. Colţi care se înfigeau în pielea oamenilor din care sugeau sânge proaspăt. Mirosul de sânge era aşa puternic încât şi Rupert îl simţi.

-Petrecerea s-a sfârşit, spuse acesta captând atenţia. Auzi sunete turbate din toate direcţiile.

-Sunt cam mulţi, spuse Hope lipindu-se de el.

-Nu-ţi fă griji.

Scoase biciul şi îl lăsă să se defacă pe podea. Hope scoase pistolul cu gloanţele explozive şi ţinti în întuneric.

-Îmi pare rău că am întrerupt orgia, dar eu cred că ceea ce faceţi voi cu oamenii în acest loc nu este prea frumos.

-Sunt voluntari, se auzi o voce din întuneric. Din când în când se mai auzeau gemete de durere.

-Eu cred că ceea ce fac ei se numeşte prostituţie, spuse Rupert, încercând să desluşească mai mult în întuneric. Sunt sigur că le daţi bani pentru sânge, dar ştiu ei oare că nu vor mai avea ocazia să cheltuie banii? Ştiu că îi veţi ucide?

-Nu ucidem pe nimeni.

-Prostii. Dacă vroiaţi sânge, aţi fi cumpărat de pe piaţa neagră cât sânge vroiaţi. Dar dacă beţi direct din trupul cald şi fragil al muritorilor vreţi mai mult decât doar sânge. Vreţi să vă simţiţi puternici. Vreţi să vă arătaţi superioritatea. Vreţi ca ei să moară.

Rupert pocni din degete.

-Dar eu am o propunere pentru voi. Ce-ar fi dacă eu v-aş ucide?

Vampirii începură să râdă. Rupert ridică biciul şi îl încolăci după gâtul primului vampir care îi apăru în cale. Smulse biciul şi capul vampirului se rostogoli într-o pată de lumină pe podeaua separeului. Vampirii amuţiră şi începură să atace.

Rupert scoase şi sabia. Cu biciul îi înhăţa, la cei la care nu reuşi să le reteze membrele îi trase mai aproape şi înfipse sabia direct în inimă. Hope se lupta corp la corp cu vampirii, le suci gâtul la câţiva: când observă că numărul celor care o atacau era prea numeros utiliză arma şi trase în câţiva vampiri. În câteva secunde aceştia începură să explodeze, bucăţi de carne şi sânge zburând prin toată încăperea.

Când terminară cu toţi vampirii, oamenii plângeau printre cadavrele desfigurate ale acestora. Rupert ştia că nu era de stat în acel loc. Când vampirii din sala principală vor intra aici şi îi vor vedea, nu mai aveau nici o şansă. Căută o uşă lăturalnică, care trebuia să existe într-un separeu, deoarece vip-urile nu intrau pe uşa principală. Sparse lacătul de la uşă şi ieşiră pe stradă. Ploaia spălă sângele de pe feţele lor.

Rupert o prinse de mână şi fugi cu ea prin apa până la gleznă care vălurea pe străzi. Se opriră la un restaurant de pe o stradă mai circulată. Intrară la adăpost şi se aşezară la o masă. Un bătrân se apropie şi le luă comanda. După câteva minute mâncarea veni şi cei doi începură să mănânce. Rupert îi trăgea câte o ochiadă şi când privirile li se întâlneau, începură să zâmbească la unison.

Trebuia să recunoască că făceau o echipă bună. Rupert îl chemă pe bătrânul care îi servi ca să plătească masa. Acesta se apropie de ei şi spuse:

-Vă mulţumim, mâncarea e din partea casei.

-Nu înţeleg, spuse Rupert.

-Ştiu cu ce vă ocupaţi şi ce aţi făcut acum câteva minute. Pentru noi, nimeni nu a luptat până acum. Trăim mereu cu frica că fiicele sau fii noştri vor fi adunaţi de pe stradă şi ucişi de vampiri.

-Ne-am făcut doar munca.

-Pe care noi o apreciem foarte mult.

Hope îl privi pe Rupert şi zâmbi. Când se ridicară şi se apropiară de ieşire, bătrânul spuse:

-Aveţi grijă de voi. Mormântul este mai periculos decât credeţi.

-Care mormânt? întrebă Rupert.

-Locul unde mergeţi voi.

-Nu mergem la nici un mormânt.

-Cum ziceţi voi, spuse bătrânul înţelegând că Rupert nu va recunoaşte nimic. Aveţi doar grijă la nisipuri. Unele sunt foarte periculoase.

Cei doi părăsiră localul. Ploaia se oprise şi apa începea să se retragă. Străzile care erau mai aproape de coastă erau tot timpul jumătate de metru sub apă, dar spre centru, unde pământul era mai înalt, apa stătea doar pe timpul ploii.

În camera de hotel era totul aşa cum au lăsat. Au cerut recepţionerului să nu lase nici o menajeră să intre în cameră cât timp lipsesc. Nu omenia din el îl făcu să se ţină de cuvânt, ci bacşişul pe care i-l dase Rupert.

Rupert se aşeză pe marginea patului şi contempla. Mormântul. Nu era în clar cu acest lucru. Era vorba despre un portal, nu un mormânt. Trebuia să afle mai multe despre acest lucru. Trebuia să-l mai viziteze pe acel bătrân. Auzi zgomot în baie. Hope intrase cu ceva vreme în urmă.

Se ridică şi se aporpie de uşa întredeschisă. O surprinse în timp ce îşi injecta substituentul de sânge direct în venă. Pe moment simţi repulsie fată de ea, vampiri şi toată viaţa sa. Hope se simţi jenată şi încerca să se întoarcă, ca el să nu vadă ceea ce face.

-Îmi pare rău, spuse el închizând uşa.

După câteva minute Hope reveni. Se aşeză pe pat lângă el. Rupert îi luă palma şi o aşeză în a sa.

-Dacă nu m-aş injecta, la un moment dat aş muri.

-Ştiu, spuse el posomorât. Mi se pare ciudat să conştientizez că o parte din tine este vampir.

-Eu aşa am crescut. Pentru mine este ceva normal, ca spălatul pe dinţi. Ca doza zilnică de insulină a diabeticilor.

-Da.

Îşi ridică privirea şi îi zâmbi.

-La fel cum pentru mine e normal să am cicatricile de la aripi.

-Ce e cu mormântul ăsta?

-Nu ştiu. Şi eu acum am auzit pentru prima dată despre acest lucru.

-Ar trebui să caut în arhive. Poate nu am citit cu atenţie.

Se ridică şi se duse la masă. Porni laptopul şi căută prin arhive. După câteva minute fără nici un rezultat îl privi nedumerită.

-Nu pricep. Ceva tot ar fi trebuit să găsesc. Însă nu există nici o asociere între hărţi, portal şi mormânt.

-Cum de bătrânul ştia ceva?

-Câţi crezi că au curajul să vorbească cu Vaticanul despre ceea ce ştiu? Ceea ce găsim noi în arhivele lor este o frântură din ceea ce există de fapt. Cu alte cuvinte, suntem neştiutori.

-Nu-mi place să merg într-un loc în care nu ştiu ce mă aşteaptă. Nici măcar cu părintele Pedro nu ştim ce va face, doar că face parte din ritualul de deschidere a portalului. Nu-mi place nimic din povestea asta. Sunt prea multe lucruri pe care nu le pricep şi care nu se leagă. Trebuie să-l vizitez pe bătrân.

Ploaia reîncepu. Deşi restaurantul era închis, cei doi bătură la uşă. O bătrână negricioasă şi uscată deschise uşa. Când îi văzu, ştiu despre cine era vorba şi spuse ceva în hindusă. Era evident că nu se vor înţelege. Le făcu semn să aştepte şi închise uşa. După scurt timp veni bătrânul la uşă.

-Cu ce vă pot ajuta?

-Avem nevoi de informaţii.

Bătrânul îi privi, după care le făcu semn să-i urmeze. Intrară în restaurant, puse apă pentru ceai, după care se aşeză la masa la care cei doi stăteau şi aşteptau.

-Despre ce este vorba?

-Când am fost mai devreme la dvs. ne-aţi spus ceva despre un mormânt.

-Da, ce-i cu el?

-Din păcate, noi nu ştim nimic despre un mormânt. Şi de unde aţi ştiut care ne este scopul vizitei?

-Pe aici pereţii au urechi. Vestea celor doi salvatori s-a răspândit rapid.

-Ce ştiti despre mormânt?

-Nu prea multe. Sunt doar zvonuri. Poveşti pe care le ştim din bunici. Se spune că există o insulă interzisă muritorilor. O insulă pe care cum păşeşti mori instantaneu. O insulă care nu apare pe nici o hartă, dar pe care toţi marinarii o ştiu şi o ocolesc.

-Dar cum de nu s-a descoperit în ultimii ani, de când sateliţii survolează cerul? întrebă Rupert. Acum e cam greu să ascunzi ceva.

-Se ştia de existenţa ei. Se spune că ar face parte din insulele Lavadive, dar că este prea mică pentru a apărea pe hărţile convenţionale.

-De unde ştiţi aşa multe?

-Nu vă lăsaţi păcăliţi de imaginea mea de bucătar.

Se ridică de la masă şi puse ceaiul în ceşti după care reveni.

-Am lucrat la Universitatea de Arheologie din Madras. Am fost profesor şi am făcut multe expediţii în întreaga lume. Mă numesc Rajid.

-Aţi fost şi pe Insula Interzisă? întrebă Hope.

-Încă mai trăiesc, spuse el zâmbind în timp ce turna ceaiul în ceşti.

-Deci nu sunteţi sigur că există?

-De existat există sigur. Am văzut-o doar de la distanţă, din vapor. Acum nu ştiu cât a mai rămas din ea. Odată cu creşterea nivelului mării, multe atoluri şi insule au dispărut.

-Insula sigur există, spuse Rupert. Cineva este acum pe ea şi pregăteşte un ritual.

-Vrea să deschidă portalul.

-Corect, spuse Rupert.

-Atunci avem probleme mari. Nu are voie să deschidă portalul. Trebuie să o opriţi.

-De unde ştiţi că este o femeie?

-A fost femeie, acum este un vampir.

-Ştiţi cam multe pentru un arheolog pensionat.

-Din meseria mea nu te poţi pensiona niciodată. Interesul pentru relicve şi legende mă fascinează în continuare.

-De ce i se spune mormântul şi nu portalul?

-Deoarece portalul este un mormânt. Nu ştiu exact despre ce este vorba, doar că pentru a deschide portalul, mormântul trebuie să reînvie, trebuie trezit la viaţă, deoarece doar viaţa poate deschide portalul.

-Trebuie vărsat sânge sfânt..., spuse Rupert în şoaptă.

-Exact. Sânge sfânt. Fiind hindus, nu prea cunosc termenii religioşi din vest.

-Aţi mai spus ceva de nisipuri.

-Da. Legenda spune că nisipurile din jurul stâncii aduc moartea, că sunt însetate după sânge şi că odată ce păşeşti pe ele, te înghit şi nimeni nu te va mai vedea.

-Sună oribil, spuse Hope.

-Nu trebuie să luaţi totul ad literam. Pe vremuri se exagera foarte mult când era vorba despre lucruri mistice şi mai ales despre moarte. Eu vă recomand să aveţi doar grijă. Precis sunt tot felul de capcane care să ţină curioşii departe.

-Cum de noi, în vest, nu am auzit despre acest loc?

-Este o legendă veche indiană, care este cunoscută doar în acestă zonă, în apropiere de atol. Nici la universitate nu se ştia despre acest lucru. Eu crescând cu acestă legendă, vroiam să-i verific autenticitatea, dar ştiţi cum e cu fondurile: acestea nu există. Aşa că insula nu a fost cercetată.

-Credeţi că există un portal către iad, aşa cum spune legenda?

Rajid îi privi şi zâmbi.

-Cred că voi sunteţi cei mai în măsură să-mi spuneţi acest lucru. Eu nu am de-a face toată ziua cu creaturi ale întunericului. Cred că după câte aţi văzut, un portal spre iad este un lucru absolut normal. Dacă mă întrebaţi pe mine, eu cred că există. Precis că există şi un portal spre rai.

-Poarta spre rai este în adâncul nostru, spuse Rupert.

Rajid zâmbi.

-Ai dreptate. De fapt întreg universul se află în interiorul nostru, trebuie doar să-l cercetăm. Cum există binele, aşa există şi răul. Poate că acel mormânt deschide o poartă spre iad, dar poate totul este doar o legendă. Demonul care deschide un astfel de portal

trebuie să fie foarte vechi, deoarece riscul de a greşi este foarte mare şi ar crea un dezechilibru care ar duce la un final neplăcut pentru planetă.

-Zelma are puţin peste 20 de ani, spuse Rupert.

-Înseamnă că nu acţionează singură.

-Am fost de faţă când a furat hărţile care ne-au adus în acest loc, şi era singură.

-Nu mă refeream la un ajutor material. Un demon poate s-a strecurat în interiorul ei şi acum a pus stăpânire asupra trupului şi minţii ei. Demonii şi îngerii care nu s-au născut pe pământ nu sunt materiali. Ei au nevoie de o gazdă pentru a avea putere.

-Credeţi că Zelma e posedată de un demon antic.

-Ţinând cont că e destul de tânără pentru un vampir, pare singura variantă plauzibilă.

-Atunci nici nu ştim cum să o combatem. Cu un vampir ne descurcăm, chiar şi cuunul puternic ca şi ea, dar un demon despre care nu ştim nimic este de parcă am lupta legaţi la ochi.

-Demonul o fi puternic, dar trupul ei rămâne de vampir, prin urmare este vulnerabil. Trebuie doar să ajungi la ea.

-Asta nu e o problemă, deoarece mă aşteaptă.

Platforma Maritima DR35, Marea Araba

Paletele elicopterului străpungeau aerul umed. Marea sub ei era agitată. Pilotul preferase să-i ducă cu două zile mai devreme pe platforma petrolieră, deoarece vremea avea să se înrăutăţească şi nu ar mai fi putut ieşi în larg. După ce zăcămintele de petrol secaseră, platforma petrolieră fusese părăsită şi lăsată în paragină. În ultimii ani a mai fost utilizată de către iubitorii sporturilor extreme pentru tot felul de acrobaţii, dar în rest nu era locuită.

Şalupa cu care aveau să-şi continue călătoria era agăţată de elicopterul care survola cerul. În depărtare se puteau observa fulgerele care crăpau cerul. Hope se lipi de Rupert şi încerca să nu se sperie când elicopterul se clătina în vântul puternic.

În depărtare, pe fundalul cerului brăzdat de fulgere, se contura silueta platformei, un colos metalic în mijlocul mării agitate ale cărei valuri se spărgeau de pilonii metalici. Elicopterul plutea deasupra locului de aterizare. Rupert îşi legă funia în jurul brâului şi se lăsă spre platformă. Vântul amestecat cu apa sărată îl lovi din plin. Dezlegă barca, după care elicopterul ateriză.

-Când vreţi să vă ridic să mă sunaţi, spuse pilotul. Aşteptă până cei doi descărcară toate bagajele, după care dispăru în noapte.

Rupert scoase lanterna şi ţinând-o pe Hope de mână căută o uşă pe unde puteau să intre în clădirea platformei. Uşile nu erau închise, dar destul de ruginite. Când intarară în clădire se simţeau ceva mai bine. Erau feriţi de vânt.

Aduseră toate bagajele în acel loc, după care căutară un loc de dormit. Coridoarele erau murdare şi pe pereţi erau tot felul de grafitti-uri. Lanterna lumina coridoarele înguste şi deloc prietenoase. Ajunseră la o uşă unde scria dormitoare. Rupert deschise uşa şi găsiră o încăpere plină cu paturi etajate.

-Nu ştiu ce vei face tu, dar în acest gunoi nu voi dormi.

-Trebuie să găsim cabina şefului. Aceea trebuie să arate mai bine.

Drumul prin labirintul de coridoare şi trepte îi duse în final la cabina şefului. Când deschise uşa îi primi o încăpere nu prea mare, dar destul de plăcută, faţă de ceea ce văzuseră până în acel moment. Un pat dublu, o masă cu scaune şi aveau chiar şi o fereastră spre marea agitată.

-Cum e camera asta?

-Acceptabilă, spuse Hope.

-Trebuie să găsim şi bucătăria.

Căutară în continuare bucătăria şi o găsiră. Dezordinea era o constantă a platformei. Oale aruncate pe jos, farfurii murdare şi la robinete curgea doar apă ruginită. Noroc că veniseră cu provizii. Acel loc era mai distrus decât au crezut.

După două ore cei doi se instalaseră. Hope aprinse câteva lumânări, făcu patul şi se pregătea să facă ceva de mâncare. Rupert se duse cu ea în bucătărie pentru a vedea ce putea fi folosit în acel loc. Cuptorul cu gaz încă funcţiona, în butelie existând destul gaz pentru cât aveau ei nevoie. În timp ce Hope pregătea mâncarea, Rupert stătea pe un scaun reciti toate informaţiile pe care le strânseră până în acel moment.

-Citesc şi recitesc la nesfâşit informaţiile noastre şi continui să consider că nu suntem pregătiţi.

-Ai dreptate. Dar suntem bine pregătiţi dacă ţinem cont de cât ştim. Niciodată nu vei avea toate variabilele unei lupte. Mereu vor interveni lucruri pe care nu le poţi prezice.

Cina improvizată o serviră în cabina lor la lumina lumânării. Încercau să se cunoască mai bine, deoarece din afară de atracţia corporală, în ultima vreme nu avuseră prea mult timp pentru ei.

-De ce ţi-ai făcut aşa multe tatuaje, îl întrebă Hope.

-Fiecare tatuaj are o însemnătate deosebită pentru mine, o luptă câştigată sau un lucru pierdut. Le-am făcut pentru a nu uita anumite lucruri, lucruri care m-au făcut să ajung în acest loc.

-Este ciudat, că deşi calea pe care ai luat-o nu este tipică agenţilor Organizaţiei, tu totuşi eşti considerat un membru activ al organizaţiei.

-Nu cred că au făcut acest lucru din dragoste pentru mine. Unicul motiv este că acum sunt ultimul şi într-un fel au nevoie de cineva aşa puternic ca mine.

-Semeni foarte mult cu Zelma la comportament.

Rupert o privi supărat la început, dar apoi zâmbi. Cum nu îşi cunoscuse părinţii, îi făcea bine să i se spună că seamănă pe cineva.

-Eşti la fel de ambiţios şi nonconformist ca şi ea. Nu-ţi plac regulile.

-Nu-mi plac regulile, deoarece viaţa nu se poate integra într-un tipar. Este imprevizibilă. Toată viaţa este o improvizaţie. Deşi există reguli, le urmăm doar în mare, ne adaptăm situaţiei. Asta fac şi eu.

Lumânarea se stinse de ceva vreme. Trupurile celor doi străluceau în lumina pală a nopţii. Undeva dincolo de nori răsărise luna şi făcea ca noaptea să nu fie aşa neagră ca de obicei. Trupul lui Rupert se ondula peste cel a lui Hope. Nu se putea abţine să nu facă dragoste cu ea. O dorea mereu şi acest lucru îi îngreuna concentrarea.

Îi plăcea noua stare de euforie care îl învăluia, dar o şi detesta. Detesta vulnerabilitatea sa. Detesta umanul din el care ieşea aşa bine la iveală în astfel de situaţii.

Continua să o sărute pe gât, pe piept, pe pleoape. Deschise ochii să vadă plăcerea cum mişună pe trupul lui Hope. Aceasta îl privea şi îl strânse tare de trupul ei. Plăcerea devenea tot mai mare şi gemetele lui Hope tot mai dese. Cu gura întredeschisă savura plăcerea. Colţii acesteia începură să se lungească şi privirea glaciară puse stăpânire peste ochii ei. Săruta gâtul lui Rupert. Deodată îşi înfipse colţii în arteră, strângându-l în braţe, imobilizându-l.

Rupert se trezi din vis într-o baltă de sudoare. Hope se trezi de la mişcările sale bruşte.

-Este ceva?

-Nimic, dormi mai departe. Doar un coşmar.

-Ai des coşmare?

-Destul de des, în ultima vreme, spuse Rupert, mai mult pentru el.

Se ridică din pat şi traversă încăperea până la fereastra care dădea spre mare. Noaptea aceea era ceva mai luminoasă ca în visele sale. Putea distinge bine coama valurilor înspumate cum se ondulau. În depărătare observă şi silueta atolului. Trebuia să mai doarmă câteva ore, deoarece a doua zi vor porni spre Zelma. Nu mai avea rost să prelungească aşteptarea. Cu cât o prindea mai repede, cu atât mai bine. Nu vroia să ajungă când era deja prea târziu.

Reveni în pat şi se întinse lângă Hope. Aceasta îl îmbrăţişă. Nu putea să adoarmă. Încă o vedea pe Hope sugându-i sângele. Îi putea simţii dinţii cum îi perforau pielea. Auzi un zgomot. Se ridică din pat.

-Ce este? întrebă Hope.

-Nu ştiu. Am auzit un zgomot.

-Precis un şobolan.

-Platforma este părăsită de mai mulţi ani. Nu avea cum să supravieţuiască.

-Habar n-ai ce metodă de a supravieţui a găsit. Gândacii de bucătărie pot supravieţui şi dacă mâncă luni de zile lipiciul de pe un timbru.

-Timbru?

-Chestia aia care se folosea pe vremuri la trimiterea scrisorilor, spuse ea zâmbind.

Rupert se îmbrăcă şi căută lanterna.

-Plec să verific.

-Revino repede că mi-e frig în pat fără tine.

Rupert luă sabia şi părăsi cabina. Lanterna îi lumina drumul prin coridoarele murdare. Auzi din nou acel zgomot. Parcă erau paşi. Era sigur că auzea paşi. Intră în bucătărie. Printre oale observă un şobolan care căuta de mâncare. Se linişti. I se părea ciudat cum acesta reuşise să supravieţuiască, dar se ştia că orice s-ar întâmpla omenirii, chiar dacă va fi exterminată, şobolanii vor supravieţui ca rasă.

Se întoarse să plece când auzi un alt zgomot. Se întoarse cu lanterna punctând locul de unde auzise ceva şi observă un vampir care sugea sângele din şobolan. Rupert lăsă lanterna pe masă cu fasciculul luminos îndreptat spre vampir şi sări cu sabia la atac. Vampirul se apăra, dar era prea slăbit de puteri. Rupert îl răni în mai multe locuri. Într-un final îl îngrămădi într-un colţ şi îl ameninţă cu lama sabiei.

-Ce cauţi aici?

-Nu mă ucide!

-Dar tu m-ai fi ucis, nu-i aşa?

-Mi-e foame.

-Avem ouă, pâine, legume. Cu ce să te servesc, spuse Rupert sarcastic, după care îl lovi cu piciorul în stomac.

-Sânge...

-Îmi pare rău, dar de sângele meu mai am nevoie.

-Am nevoie de sânge sau mor.

-De când eşti aici? îl întrebă răstit.

-De o săptămână.

-Slujitor de-a lui Zelma?

-Da.

-Şi te-a uitat aici? Ai fost rău şi nu te-a luat cu ea?

-Eu sunt paznicul.

-Eşti singur?

-Nu.

-Câţi sunteţi?

Vampirul nu vru să vorbească, dar lama sabiei îl apăsa tot mai tare pe gât.

-Trei.

-Pe mine mă aşteptai?

-Da. Ştiam că vei veni, şi platforma asta nu o vei părăsi.

-Îmi pare rău de voi, dar cred că Zelma v-a întins o cursă. Vroia să se descotorosească de voi. Ea ştia că voi nu-mi sunteţi o piedică şi vă pot ucide rapid. Prin urmare asta este un fel de reglare de conturi *a la* Zelma.

Vampirul îl privi speriat.

-Ştii cine sunt? îl întrebă Rupert.

În acel moment din spatele lui Rupert apăru o lumină în care se puteau observa aripile.

-Tu eşti îngerul..., spuse vampirul speriat.

-Şi cred că ştii ce se va întâmpla tu tine...

Rupert învârti sabia în aer după care îi reteză capul. Luă lanterna şi fugi spre cabină. Deschise uşa. Hope era ameninţată de un vampir. Aceasta nu reuşi să se îmbrace, dar când vampirul privi spre Rupert, îl lovi între picioare, după care cu mişcări pe care nici Rupert nu reuşi să le urmărească, dispăru de pe pat în întuneric. Reveni îmbrăcată şi îl lovi cu bocancul în mandibulă pe vampirul culcat la pământ şi suferind.

Îl ridică şi îl lovi cu pumnii îi faţă. Scoase din buzunar un cleşte de dentist şi îi smulse un colţ. Vampirul începu să urle, iar Hope îl lovi cu genunchiul în stomac. Căzu la pământ şi se văita.

-Halal vampir mai eşti, spuse ea, privindu-l pe Rupert care se distra copios.

Se apropie de el şi îl sărută.

-Ce m-a excitat lupta asta.

Începu să-l mângâie. Îi desfăcu cămaşa şi îi sărută pieptul. Cu mâna îi mângâie sexul prin pantaloni. Îl trânti de perete şi începu să-l dezbrace. Vampirul continua să se vaite.

-Nu mai tace odată? îi şopţi ea la ureche.

Rupert se întinse după bici. Îl lansă şi acesta se încolăci după gâtul vampirului. Trase cu putere de mâner şi capul acestuia fu retezat. Sângele vampirului zbură prin toată încăperea.

Hope linse picăturile de sânge de pe trupul lui Rupert. Îi dădu jos pantalonii şi se lipi de trupul lui despuiat şi înfierbântat.

-Ia-mă acum!

-Mai este un vampir pe platformă, spuse Rupert încet.

-Nu mă interesează. Ia-mă! Te vreau!

Rupert smulse hainele de pe trupul ei şi făcu dragoste cu ea. Pe pielea lor sângele vampirului se întindea şi se amesteca cu sudoarea. Mişcările deveneau tot mai rapide şi Hope tot mai sălbatică. Când atinse punctul culminant unghiile ei lăsară zgârieturi pe spatele lui Rupert.

Amândoi stăteau întinşi pe spate şi priveau tavanul cabinei. Erau extenuaţi şi nu erau în stare nici măcar să spună ceva după cele întâmplate.

Auziră bătăi de palme venind din întunericul cabinei. Rupert vru să se ridice, dar simţi talpa unui pantof apăsându-i pieptul.

-Unde te grăbeşti? întrebă vocea bărbătească. Frumos spectacol mi-aţi oferit. Mai bun decât un film porno.

-Cine eşti? întrebă Rupert.

-Un vampir. Numele meu nu cred că este relevant pentru tine. Poţi să-mi spui al treilea.

-Ce vrei?

-Ce vreau? Stai să mă gândesc. Aş vrea ca marea care ne înconjoară să fie plină cu sânge, ca soarele să nu mai răsară niciodată şi ca tu să mori.

Rupert stătea cu mâinile pe perină şi încerca să privească spre Hope. Aceasta privi speriată întreaga scenă.

-Nici nu te gândi domnişoară să faci ceva, sau îi zdrobesc cutia toracică prietenului tău.

Rupert îşi strecură încet mâna sub perină şi cu o mişcare rapidă scoase pistolul şi-l împuşcă pe vampir. Acesta se îndepărtă puţin şi începu să râdă.

-Chiar tu ar trebui să fii mai deştept şi să ştii că un glonte nu mă poate ucide.

-Nu-ţi fă probleme, ăsta o va face.

Trupul vampirului explodă.

Debarcarea

Rupert lansă şalupa metalică cu un cordon pneumatic la apă cu ajutorul unor cabluri şi scripeţi. Hope coborî prima şi aşeză bagajele pregătite de Rupert. Apoi coborî şi acesta pe un cablu.

Porni motorul şi şalupa înaintă printre valurile agitate. După aproape două ore de luptă cu vântul, apa sărată şi valurile observară o siluetă întunecată pe fundalul fulgerelor din depărtare.

Insula nu părea mare, mai degrabă o stâncă ce ţâşnea din mare, având jur împrejur o plajă nu prea mare.

-Nu văd nici o lumină, spuse Hope.

-Sigur asta este insula.

-Dacă nu este? În jurul platformei sunt multe insule din care au mai rămas doar câteva stânci. Poate ne-am rătăcit.

Rupert scoase aparatul de GPS şi se localizară pe hartă. Erau la coordonatele dorite.

-Aici trebuie să fie. Undeva în stânca asta se află Zelma.

Valurile se spărgeau pe plaja îngustă. Rupert aruncă ancora şi sări afară din barcă. Luă în spate o parte din bagaj. Hope sări şi ea în apa mică şi luă partea ei de bagaj. Cei doi urcară pe plajă în timp ce în jur furtuna se pregătea să se dezlănţuie. Vântul se înteţi şi fulgerele erau tot mai dese.

Pereţii stâncoşi deveneau un joc de lumină şi umbră sub pâlpâitul făcliilor postate pe pereţi. Încăperea avea formă rotundă şi avea un diametru de aproximativ zece metri. Podeaua era realizată din plăci de piatră şlefuită. În mijlocul încăperii pe podea era încrustat un cerc în care era înscrisă o pentagramă. Fiecare din cele cinci vârfuri se termina într-o dală rotundă. Zelma reciti cuvintele necesare pentru ritual. În fundal îl auzi pe părintele Pedro văitându-se. Ridică privirea spre tavan, unde deasupra pentagramei stătea agăţat călugărul de crucea lui Andrei cu faţa spre podea.

-Mai ai puţină răbdare. Totul se va termina foarte curând, spuse Zelma zâmbind.

Călugărul spuse o rugăciune de alungare a spiritelor rele în latină.

-Pedro, Pedrito... nu-i frumos ceea ce faci. Chiar şi în situaţia în care te afli acum nu te poţi gândi pentru o secundă la persoana ta? Uită de restul lumii, deoarece este irelevantă. Nu încerca o imitaţie de exorcizare cu mine, deoarece nu-ţi va reuşi. Tu nu te afli în postura necesară pentru a face acest lucru. Acum trebuie doar să te linişteşti, fiindcă partea ta din ritual va veni în curând.

Călugărul se zbătea pentru a se elibera, dar nu reuşi. Zelma citea în continuare cuvintele întortocheate în arameică, care îi curgeau din gură fără nici o dificultate.

Păşeau destul de dificil pe nisipul umed. Stânca părea destul de înaltă, când te aflai la poalele ei, dar mai aveau de făcut câţiva paşi până să ajungă la pata întunecată care

trebuia să fie intrarea într-o grotă. Cu lanterna lumină împrejurimile pentru a se asigura că nu era nimeni pe urmele lor.

Ştia că ceva nu era în regulă. Era prea simplu. Trebuia să fie gărzi şi aici. Dacă a lăsat câţiva pe platformă, precis că şi aici erau câţiva. Nici nu termină bine gândul că din grotă apărură doi. Rupert şi Hope lăsară bagajele şi se pregătiră de luptă. Rupert pregăti biciul, iar Hope sabia. Sângele din cei doi vampiri se vărsă pe nisipul umed, lupta terminându-se rapid.

-Nu erau prea antrenaţi, spuse Hope.

-Sau poate că noi suntem deja prea bine antrenaţi.

Sângele vampirilor dispăru rapid în nisip, nerămânând nici o urmă. Deodată pământul începu să vibreze sub ei. Simţeau cum încet se scufundau în nisip şi picioarele le erau înhăţate de mâini uscate care ţâşneau din nisipul îmbibat cu sânge.

Insula Interzisa, acum 1369 de ani

Soarele ardea pe cer şi căldura era sufocantă. Insula era părăsită, cel puţin la prima vedere. David ştia că lucurile se schimbă o dată cu venirea nopţii. Atunci acea insulă se aseamănă cu cel mai groaznic coşmar pe care l-a avut un om vreodată. Din armata sa nu mai rămase mare lucru. Doar vreo patrizeci de luptători. Aceştia nu ar putea face faţă pericolului.

Din păcate nu prea avea de ales. Ordinul Urmaşilor era pe cale de pieire. Ştia că dacă nu vor ieşi victorioşi, lumea va trece prin suferinţe incredibile. Acea insulă era foarte periculoasă. Acea insulă era vie.

David era urmaşul de sânge al apostolului Andrei. Această moştenire de sânge avuse ca efect să fie considerat membru al Urmaşilor odată cu naşterea sa. De mic nu avuse de ales. Nu avuse parte de copilărie, ci a fost nevoit să înveţe să scrie şi să citească, să se lupte şi să fie un bun conducător. Ştia că luptele în care el avea să meargă nu erau din cele care se purtau în mod obişnuit.

El avea să lupte împotriva demonilor. Împotriva celor care au nevoie de sângele altora. Aceştia, dintr-un motiv pe care biserica îl considera demonic, erau alergici la lumina soarelui şi dacă erau expuşi prea mult timp se uscau.

În interiorul stâncii se afla izvorul demonilor, locul de unde veneau. Cu greu reuşiseră să găsească acet loc şi harta pe care o folosise fusese capturată de la colecţionar de obiecte oculte. Cei din satul său îl considerau nebun, că vorbea cu morţii şi în nopţile cu lună plină fugea în pielea goală pe străzi.

David ştia că biserica nu era de acord cu organizaţia Urmaşilor şi nici nu o recunoştea. Considera că metodele lor erau asemănătoare cu cele ale demonilor şi îi pecetluia drept complotatori ai diavolului. Dacă ar fi ştiut de câte belele au salvat lumea nu ar mai gândi în acest fel, dar scopul organizaţiei nu era faima. Pentru ei lupta împotriva demonilor era scopul principal. Că lumea îi considera vrăjitori sau demoni, doar pentru că dobândiseră nişte tehnici de luptă neobişnuite acelor vremuri, nu îi deranja.

Mai puţin de o oră şi soarele avea să apună. Atunci se vor trezi vampirii din somn. Pentru a găsi intrarea în grota unde se afla poarta iadului aveau nevoie de un prizioner, deoarece gardienii porţii erau singurii care ştiau unde se află acel loc. Erau cinci la număr şi erau foarte puternici. Au fost aleşi de către primul ca să vegheze asupra acelui loc. Ei erau şi cei care hotărau care demoni aveau voie să treacă poarta.

David stătea pe o piatră. Nisipul fierbinte îi ardea tălpile. Valurile spălau plaja, din când în când ajungând până la picioarele lui. Îşi ascuţea sabia pentru a fi sigur că va face faţă măcelului.

O dată cu lăsarea serii nisipul începu să mişte. Din interiorul său se chinuiau să iasă la suprafaţă vampiri însetaţi după sânge. David şi armata sa începură să taie în carne vie. Sângele zbura în clar de lună. Mulţi dintre luptători fură ucişi şi vampirii beau tot mai mult sânge, deveneau tot mai puternici. David se trezi la un moment dat împrejmuit de vampiri. Faţa îi era plină de sânge. Părul lung se lipea de pielea purpurie. Auzi vâslele unei bărci cum se îndepărta de insulă. Erau ultimii săi luptători care de teamă dăduseră bir cu fugiţii.

Gardienii îl prinseră şi îl urcară prin galerii interioare pe David în inima stâncii. Acolo păşiră într-o încăpere circulară. David privea speriat. Nu ştia ce aveau să facă cu el. Vampirii comunicau între ei într-o limbă pe care nu o pricepea.

-Tu vei fi ofranda noastră pentru partea întunecată, spuse unul dintre vampiri cu o voce impunătoare.

Îl legară de o cruce a lui Andrei, al strămoşului său, improvizată. Îi băteau cuie prin palme şi laba piciorului pentru a-l fixa. L-au răsturnat cu faţa pe podeaua de piatră şi au fixat crucea de nişte lanţuri care treceau printr-un scripet fixat de tavanul încăperii. Doi dintre gardieni traseră de lanţ şi trupul extenuat al lui David se ridica spre tavan. Din trup îi picura sângele pe lespedea din piatră pe care era incrustată o pentagramă circumscrisă de un cerc.

Sângele începu să umple canalele pentagramei în piatră. Când aceasta fu completă şi sângele strălucea în lumina jucăuşă a făcliilor, lespedea începu să vibreze şi bucăţi de piatră din interiorul pentagramei începură să se mişte şi să dezvăluie o groapă întunecată. Picăturile de sânge începură să cadă în hău pentru a satisface setea demonilor care sălăşluiau în iad.

-Sânge sfânt îţi oferim să bei pe săturate, acum şi pururea, când vei reveni să cârmuieşti peste lumea asta toată.

Un răcnet se auzi din adânc şi sângele şiroia tot mai tare din rănile lui David. Acesta începu să urle odată ce un jet de abur fierbinte ţâşni din groapă şi supse viaţa din el.

Ajunşi la vasul ancorat în larg, cei care au supravieţuit atacului se sfătuiră. Ştiau că pentru conducătorul lor nu mai exista nici o speranţă. Ştiau că nici ei nu vor avea un destin mai bun dacă vor reveni pe acea insulă. Însă trebuiau să încheie misiunea pentru care veniseră. Trebuiau să sigileze poarta pentru ca nimeni să nu mai o folosească niciodată. Hotărâră să taie harta în trei şi după ce totul se va sfârşi să se despartă în trei direcţii diferite ale globului şi să aibă grijă ca harta să rămână secretă.

La fel trebuia să se întâmple şi cu toate cunoştinţele pe care le-au dobândit despre Insula Interzisă. Nimeni nu avea voie să ştie ce însemnătate avea şi cum se poate deschide poarta.

Au hotărât că un atac în timpul zilei era cel mai avantajos pentru ei. Ştiau că gardienii erau cei mai importanţi. Ei trebuiau anihilaţi. Restul erau doar o armată de creaturi înfometate care nu gândeau, ci se subordonau instictelor.

Odată cu ivirea zorilor cei şapte luptători ai Urmaşilor urcară în barcă şi porniră spre insulă. Tăcerea se aşternu între ei. Ştiau că ceea ce urmau să facă era foarte periculos şi nu cunoşteau un precedent. Câteodată trebuie să te sacrifici, îşi spuneau. Dacă ai fost educat în spiritul luptei în cadrul Organizaţiei Urmaşilor, sacrificiul personal pentru binele lumii este lucrul cel mai infim pe care-l poţi face.

Barca atinse malul şi bărbaţii coborâră. Comunicau prin semne pentru a nu trezi vampirii care dormeau adânc în nisipurile de sub ei. Ceea ce ei nu ştiau era, că vampirii le simţiseră prezenţa deja când barca atinse ţărmul. Aroma de sânge proaspăt îi nelinişti. Foamea era acută. Sângele din noaptea precedentă le deschise doar apetitul. Acum vroiau mai mult.

Luptătorii scoaseră săbiile. Fiecare se considera în acel moment o momeală. Îşi crestară pielea de la braţ şi lăsară ca sângele proaspăt să atingă nisipul fierbinte. Sângele se îmbibă în nisip şi călători în adâncul acestuia până la vampirii care dormeau. Nisipurile începură să mişte. Luptătorii erau pregătiţi de atac cu armele ascuţite şi cu oboseala mai multor nopţi nedormite.

Braţe ţâşniră din nisip şi se încleştară de picioarele lor. Vampirii îi trăgeau în nisip şi îşi înfigeau colţii în picioarele luptătorilor. Aceştia înţepau cu sabia nisipul pentru a se elibera.

După ce răniră mai mulţi vampiri începură să sape în nisip şi să îi scoată la suprafaţă. Cum dădeau de soare, pielea lor începu să se zbărcească şi să se usuce, după care arătau ca nişte mumii.

Apoi căutară intrarea în grotă, acolo unde trebuiau să fie gardienii. Printre stâncile subţiri şi ascuţite care înconjurau stânca principală, luptătorii găsiră intrarea. Tunelul săpat în stâncă urca pe trepte. Făcliile de pe maginea peretelui le luminau calea. Ajunseră la un moment dat la un fel de terasă, o gaură în stâncă, cu vedere spre exterior, spre marea azură, după care treptele continuau să-şi croiască drum în inima pietrei.

Ajunseră în camera circulară. Îl puteau vedea pe David cum stătea suspendat cu fata spre podeaua care revenise la forma iniţială – o lespede cu semnul pentagramei. Vârfurile pentagramei se terminau în găuri săpate în piatră. Unul dintre luptători se apropie tiptil şi observă că în acele tuneluri dormeau gardienii.

Luptătorii se postară în dreptul fiecărui vampir, îşi pregătiră săbiile şi deodată le înfipseră în vampiri. Lamele însângerate le străpunseră craniul, croindu-şi drum prin gât până în interiorul lor. Vampirii începură să urle şi să se zbată în propriul mormânt care înainte le era culcuş. Sabia înfiptă le imobiliză trupul iar sângele se pierdea din ei prin crăpăturile rocii.

Luptătorii aşteptară acolo multe ore în care priveau chinurile vampirilor a căror viaţă seca. Când erau convinşi că puterile acestora nu mai prezentau un pericol pentru ei, îi scoaseră afară şi îî târâră până pe terasă unde îi uscă soarele. După aceea le-au pus trupurile înapoi în mormintele lor şi au acoperit gropile cu lespezi de piatră.

Din punctul lor de vedere treaba era terminată. Gardienii erau anihilaţi, portalul era închis. Îl lăsaseră pe David pe lespede. Îl desprinseră de cruce şi îl duseră până pe plajă.

Trupul acestuia fu dus cu barca pe vas. Acolo l-au cusut într-un cearceaf şi a urmat o înmormântare specifică marinarilor. Trupul i-a fost dat înapoi mării, înapoi pământului, înapoi naturii.

Nisipuri ucigase

Picioarele lui Rupert şi a lui Hope se scufundau în nisip.

-Ce se întâmplă? întrebă Hope.

-Nu ştiu. Ceva ne trage în adânc şi trebuie cumva să ne eliberăm.

Rupert scoase pistolul din teacă şi trase în nisip în jurul lui. Deodată nisipul explodă şi îi aruncă pe cei doi afară din strânsoarea vampirilor. Aceştia începură să se caţere din adânc şi în scurt timp realizară că nu mai aveau unde să fugă. Erau înconjuraţi de creaturi murdare, cu haine zdrenţuite, înfometate şi uscate. Începură să-i atace pe rând.

Rupert şi Hope scoaseră armele şi începură să taie cu sabia şi să împuşte cu gloanţele speciale. Vampirii explodau. Părţi ale trupurilor lor zăceau pe nisip şi erau mâncate de alţi vampiri.

Cum numărul atacanţilor deveni tot mai mare şi ei nu mai făceau faţă, la un moment dat simţiră strânsoarea creaturilor ca pe o menghină.

-Linişte copii, răsună vocea lui Zelma de pe terasa care se afla acum la doar un metru de plajă.

Vampirii se liniştiră şi continuau să-i ţină ostateci pe Rupert şi Hope.

-Aduceţi-i sus.

Vampirii îi împinseră pe cei doi şi îi călăuziră pe treptele înguste spre camera circulară. Rupert o privi pe Hope şi îi zâmbi. Planul lor se desfăşura perfect. Vroiau să ajungă cât mai aproape de Zelma şi erau siguri că aceasta îi va lăsa să participe la ritual ca ostatici, doar pentru a se mândri de puterea pe care o deţine.

Ajunşi în încăperea cu pricina, vampirii îi împinseră de perete. Doi dintre vampiri rămaseră şi îi ţineau pe ostateci, restul dispărură în întuneric. Nimeni nu îi dezarmară, lucru curios, dar dacă se gândea mai bine, Zelma se considera superioară ca putere şi i s-ar fi părut o jignire ca adversarii ei să nu aibă cu ce lupta, deoarece după învierea mormântului şi deschiderea portalului urma să se ocupe şi de puradeii ăştia, care se jucau de-a vânătorii.

Rupert măsură încăperea cu privirea. Îşi făcea o imagine asupra unui posibil atac. Privirea i se opri asupra călugărului care stătea imobilizat de crucea lui Andrei cu faţa spre pentagrama incrustată în piatră. Gemetele bărbatului chinuit se auzeau în surdină. Putea observa urmele agresiunii lui Zelma. Precis că Pedro se opuse lui Zelma de mai multe ori în ultimele zile.

-Frăţioare, frăţioare, spuse Zelma apropiindu-se de Rupert. Îi mângâie. Trecu cu degetele prin părul lui umed. Strânse un smoc în palmă şi îi trase capul pe spate.

Se apropie de faţa lui. Îi simţea respiraţia plină de furie. Zâmbi şi îl sărută pe buze. După care o privi pe Hope imobilizată de unul din ajutoarele ei. Îl lovi pe Rupert cu genunchiul în stomac. Acesta era cât pe ce să cadă la pământ dacă, vampirul care-l imobiliza nu l-ar fi ţinut. Hope simţea cum ura faţă de acea persoană era pe cale să explodeze.

-Şi tu, corcitură, cu ce ocazie în bârlogul meu?

-Ca să te ucid.

O privi cu zâmbetul pe buze.

-Trebuie să recunosc că îmi placi. Eşti directă şi sinceră.

-Am de ales?

-Unii ar încerca să scape din situaţia în care te afli tu inventând poveşti duioase care ar trebui să-mi dezgheţe inima care a uitat că a fost odată umană.

-Nu am de ce să mă milogesc, deoarece a mea vei fi.

-Cuvinte mari din partea unei persoane care nu ştie cu cine are de-a face.

Îi dădu o palmă care o zgudui pe Hope. Reveni la Rupert care încerca să se elibereze din strânsoarea vampirului. Îi simţea respiraţia rea a sânge închegat şi se îngreţoşă.

-Frăţioare, ce ţi-am făcut să vrei să mă ucizi? Noi ar trebui să fim uniţi, deoarece suntem singura familie pe care o avem.

-Eu nu mai am familie, spuse Rupert cu răutate.

-Eu sunt de altă părere. Este adevărat că familia nu ţi-o poţi alege şi să ai un vampir ca soră nu este chiar familia ideală. De exemplu nu am putea să mergem împreună în vacanţe în Caraibe. Dar stai puţin, ce rost ar avea să mergem în Caraibe, că soarele oricum nu se mai vede şi o insulă cu palmieri uscaţi nu e chiar aşa interesantă. Alături de mine însă ai avea parte de aventuri inimaginabile.

-Vrei să spui diabolice.

-Totul depinde de unghiul din care vezi problema. Eu consider că lumea a luat-o razna în ultima vreme şi trebuie făcută puţină curăţenie. De aceea am nevoie de nişte demoni care sunt în măsură să facă acest lucru într-un timp foarte scurt. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru oameni, vor rămâne destui în viaţă. Destui ca să ne hrănească pe noi.

-Te detest.

-Nu ai ce detesta la persoana mea. Sunt o persoană cultivată, care de multe ori ar fi avut ocazia să te ucidă, dar nu am făcut-o, deoarece suntem familie. Fac şi donaţii din când

în când pentru tot felul de asociaţii caritabile, ca de exemplu Organizaţia Vampirilor Maltrataţi de Oameni.

-Şi crezi că planul tău va reuşi?

-Nu încape îndoială. Nu are de să nu funcţioneze. Suntem la locul potrivit în momentul potrivit şi am şi o persoană sfântă de faţă. Ce mai, sângele poate curge.

Se îndepărtă de ostateci şi se apropie de Pedro. Trecu cu mâna peste trupul lui. Îi mângâie pieptul dezgolit. Îl sărută pe frunte după care îi desfăcu bandajele de la mâni şi picioare pentru ca sângele să picure pe lespedea de piatră. Reveni la ostaticii săi.

-Mai avem ceva vreme până sângele lui Pedrito îşi va face efectul.

Îi prinse faţa lui Hope în palmă şi o mişcă într-o parte şi-n alta pentru a-i cerceta trăsăturile mai bine.

-Semeni foarte bine cu mama ta.

-Şi alţii mi-au spus acest lucru.

-Eu cu Paris am fost bune prietene.

-Nu înţeleg motivul, spuse Hope cu răutate.

-Pe vremea aceea eram om. Acum nu mai sunt, prin urmare nu mai simt milă faţă de vieţuitoare inferioare precum voi, chiar dacă tu eşti specială. Văd în tine ceva demonic.

-Te înşeli.

-Când e vorba despre a descoperi talentele unei persoane, nu mă înşel niciodată.

-Talente?

-Bineînţeles. Trebuie să-ţi accepţi dualitatea bine/rău, deoarece asta te face ceea ce eşti. Un unicat.

-Nu pot accepta acest lucru.

-Păcat, deoarece ai putea face lucruri mari, dacă te-ai strădui.

-Asta şi am de gând. Totul va începe cu uciderea ta.

-Să ştii că îmi placi. Aşa stăpână pe tine şi naivă. Un copil. Nu contest că Paris ţi-a fost o mamă bună şi că te-a supus unui antrenament tipic Sediului, dar un lucru nu a putut să-ţi ofere: experienţă de viaţă. Trebuie să înveţi că nu primeşti mereu ceea ce-ţi doreşti. Îmi pare rău că nu am nici o acadea să-ţi îndulcesc amarul.

Se răsuci şi se apropie de Pedro. Atinse cu degetul rana de la un picior şi reveni cu sângele lui pe deget spre ea. Îi făcu un semn vampirului care o obligă să ţină gura deschisă în timp ce Zelma lăsă picătura de sânge să cadă în gura lui Hope.

-E mai bună ca o acadea, nu-i aşa?

Hope scuipă sângele pe lespedea de piatră.

-Ura asta te va mânca pe interior.

-De ce ai ucis-o?

-De ce? Bună întrebare. Cred că mă plictiseam şi puţină distracţie poate să-ţi lumineze ziua. Nu crezi?

-Şi ziua mea va fi mai bună după ce vei muri.

-De te-ai auzi doar. Eşti aşa naivă. Peste noapte ţi-au crescut sâni şi ţi-o pui cu fratele meu şi crezi că eşti un adult.

Hope îl privi pe Rupert, întrebându-se de unde ştie Zelma ce se petrece între ei.

-De unde ştiu? În primul rând nu ştii să-ţi ascunzi prea bine gândurile, nu aşa ca Rupert. Îi mângâie faţa acestuia privindu-l insistent. El şi în acest moment se luptă cu mine. Nu vrea să-şi lase surioara să afle ce este în căpşorul lui. Tu, Hope, eşti o carte deschisă. Nu-ţi poţi controla agresiunile şi acest comportament este autodistructiv. Ar trebui să consulţi neapărat un psiholog. Din păcate nu vei mai avea ocazia, deoarece vei muri, alături de iubitul tău amant.

Se apropie de Rupert şi îi masă sexul prin pantaloni.

-Ţi-a plăcut ce ţi-a făcut fratele meu, nu-i aşa? Talentul ăsta zace în familie. Suntem buni la pat. Hope se ruşină şi îşi lăsă privirea în jos. Observă cum sângele care părăsea trupul lui Pedro umplea incrustările în lespedea de piatră şi începea să se scurgă sub dalele rotunde care acopereau mormintele gardienilor porţii.

La un moment dat dalele din piatră începură să vibreze. Faţa Zelmei se lumină şi o undă de satisfacţie îi cutremură tot trupul. Era precum un copil care se bucură de un cadou.

-A sosit momentul băieţi.

Începu să rostească cuvintele pe care Hope le pricepea doar vag. Erau în aramaică, dar un dialect pe care nu îl cunoştea. Era un fel de imn de slavă pentru partea întunecată, pentru duhurile rele care sălăşuiau sub lespedea din acea încăpere. Trupul lui Pedro începu să tremure tot mai tare. Dalele care acopereau mormintele gardienilor crăpară şi din ele se căţărau nişte arătări uscate şi dezorientate. Acestea se năpustiră spre încheieturile lui Pedro şi începură să bea sânge. Se înghiontau şi se împingeau pentru fiecare picătură de sânge ca nişte creaturi primitive.

Când Pedro era aproape secat se opriră şi aşteptau ca sângele sfânt să le revigoreze muşchii, pielea şi întreaga fiinţă. O priviră umili pe Zelma care se simţea precum o mamă mândră.

Portalul

Rupert o privi scurt pe Hope care pricepea că în curând vor trebui să se elibereze din braţele vampirilor pentru a pune capăt mascaradei. Gardienii împreună cu Zelma începură să rostească la unison incantaţiile care de câteva sute de ani nu le mai auzise acel loc. Lespedea cu pentagrama începu să tremure. Toată încăperea se cutremura. Gaura de sub Pedro se deschise şi un jet de aburi ţâşni din interior.

Acela era momentul pe care îl aştepta Rupert. Îi făcu semn lui Hope şi se eliberară din strânsoarea vampirilor. Scoase sabia şi reteză capul unuia dintre ei. Hope îl lovi cu genunchiul în gură pe cel care o imobilizase până ce dinţii acestuia căzură însângeraţi pe podea.

Zelma privi îngrozită în direcţia vânătorilor. Le spuse ceva gardienilor care acum se pregăteau să-i atace pe cei doi. Rupert scoase biciul de la spate şi îl lăsă să cadă la pământ zâmbind. Întinse coarda de câteva ori cu un pocnet strident care pentru un moment îi nedumeri pe gardieni.

Lansă biciul şi acesta se încolăci după braţul vampirului. Rupert smuci cu putere şi reteză braţul. Vampirul urlă şi se năpusti asupra lui. Hope scoase sabia şi se lupta cu un alt gardian.

Rupert mai lansă odată biciul şi îl încolăci de gâtul vampirului. Acesta nici nu avu timp să gândească, capul lui era retezat. Jetul de abur continua să părăsească gaura, trupul lui Pedro fiind zguduit de duhurile rele care treceau prin el pentru a se răspândi pe Pământ.

Hope scoase pistolul şi lansă un glonte în trupul gardianului cu care se lupta. În câteva secunde trupul acestuia explodă. Zelma era disperată, ritualul de deschidere a porţii nu era încheiat şi dacă acest lucru nu se întâmpla, avea să se închidă la loc. Scoase sabia şi se pregăti de atac. La început însă îi împinse în faţă pe cei trei gardieni rămaşi. Trebuia să-i sece de puteri pe vânători.

Rupert şi Hope continuau să se lupte în spaţiul care brusc deveni prea mic. Sângele zbura pe pereţii luminaţi de făcliile îmbibate în ulei. Pe rând gardienii căzură răpuşi de armele celor doi.

Zelma privi disperată la măcelul care se desfăşura în faţa ei. Rămaseră doar ei trei în picioare. Pe podea se chinuiau vampirii pe moarte. Rupert îi împinse pe rând în portal.

-Frăţioare. Văd că ai învăţat să lupţi.

-Ce nu fac eu pentru surioara mea.

Cei trei se învârteau în jurul lui Pedro care erau siguri că între timp murise.

-Presupun că nu vei renunţa până cu mă vei ucide.

-Presupui corect. Eşti pe capul listei persoanelor pe care vreau să le văd moarte.

-Să ştii că nu voi avea milă nici cu tine şi nici cu necoapta de iubită a ta.

-Nici nu mă aşteptam la altceva.

Zelma sări cu sabia spre Rupert. Cei doi începură să se lupte. Zelma se înălţa cu uşurinţă pentru a evita loviturile lui. Hope intră şi ea în acţiune din partea cealaltă. Zelma se descurca fără probleme cu cei doi. Mişcările ei erau scurte şi precise. Bloca fără probleme sabia lui Rupert şi tehnica de luptă corp la corp a lui Hope.

Datorită faptului că era vampir, Zelma se putea căţăra cu uşurinţă pe denivelările pereţilor pentru a sări peste cei doi şi să-i surprindă. Acrobaţiile ei însă erau acompaniate şi de unele din parte lui Hope care de data aceasta nu mai vroia să-şi ascundă partea vampirică, avantajele virusului care odată îi salvase viaţa.

Hope se pregăti să utilizeze pistolul, dar Zelma îl smulse din mâna ei şi acesta căzu în portal. Rupert reuşi să o atingă de câteva ori cu sabia, dar mai mult decât o zgârietură nu reuşi să provoace.

Zelma îl lovi cu piciorul şi îl catapultă spre peretele din piatră. Impactul îl imobiliză pentru scurt timp. Acum erau doar ele două pe ringul de luptă.

-Presupun că acum eşti fericită. Suntem doar noi două faţă în faţă.

-Voi fi fericită când tu nu vei mai exista.

-Asta vom mai vedea.

Zelma se repezi asupra ei cu sabia şi începu să se lupte. Hope combina lupta corp la corp cu sabia. Puterile lui Zelma păreau inepuizabile. Rupert îşi reveni şi încet, proptindu-se de perete, se ridică. Observă cum în cealaltă parte a încăperii, cele două femei se luptau.

Scoase biciul şi îl lansă spre tavan. Acesta se încolăci în jurul scripetului care îl suspenda pe Pedro legat de crucea lui Andrei. Rupert începu să alerge sprijinindu-se de bici. De la viteză reuşi să se urce pe peretele circular şi când ajunse în dreptul Zelmei se desprinse şi cu picioarele o lovi cu toată puterea în spate. De la impact sabia lui Hope străpunse trupul surprins al Zelmei şi lama ascuţită îi perforă inima.

Rupert se desprinse de bici în timp ce Hope o susţinea pe Zelma cu sabia. Aceasta căscă ochii şi o privi pe Hope, care o lăsă să cadă la pământ.

Victime colaterale

Rupert şi Hope se îmbrăţişară şi o priviră pe Zelma care sufla cu greutate pe piatra însângerată. Deodată întreaga încăpere începu să se cutremure. Jetul de abur reveni înapoi în gaura neagră din care ţâşnise cu ceva vreme în urmă. Vaiete şi ţipete acompaniau revenirea demonilor la lăcaşul rezervat lor.

-Ce se întâmplă? întrebă Hope.

-Ritualul de deschidere a portalului nu a fost încheiat. Acum că cei care au participat au murit, sau sunt pe moarte, îi aruncă o privire lui Zelma care îşi dădea duhul, se pare că totul devine reversibil. În timp ce stăteau îmbrăţişaţi sub ploaia de praf şi firişoare de piatră care cădeau din tavan observară că din trupul Zelmei se desprinse un abur negricios care fu tras în groapă.

-Rupert... vocea Zelmei era stinsă. Întinse mâna după el, deşi nu-l putea vedea.

Rupert se apropie de ea şi îngenunche.

-Iartă-mă. A fost în interiorul meu.

-Cine?

-Demonul care supraveghea seiful Zu din Shanghai, Sha.

-Te-a posedat?

-Când a văzut că nu mă poate ucide, a hotărât să se folosească de trupul meu pentru a deschide portalul.

-Deci în ultimii ani nu ai fost tu insuţi?

-Nu am fost eu. Degeaba încercam să mă lupt cu el, nu am avut nici o şansă. Acum când trupul meu moare nu mai putea să stea în mine şi a plecat.

Rupert îi luă capul şi îl aşeză în poala lui. Îi mângâie părul plin cu sânge.

-Trebuie să mă ierţi. Am vrut să fac doar bine. Am vrut să distrug harta ca nimeni să nu poată dezlănţui iadul pe Pământ.

-Te iert.

-Am vrut să facem acest lucru împreună, ca o familie. Văd că între timp ţi-ai făurit propria familie. O privi pe Hope, după care îşi întoarse din nou privirea spre Rupert. Am vrut să luptăm alături împotriva răului. Să distrugem portalul.

-Am reuşit acest lucru, spuse Rupert printre lacrimi. Chiar dacă nu prin metodele pe care le-ai fi preferat, dar portalul s-a închis la loc. Demonii au fost atraşi înapoi în iad. Ţi-ai atins scopul.

Zelma începu să tuşească şi să scuipe sânge.

-Hope, îmi pare rău pentru ceea ce s-a petrecut cu Paris. Cel mai rău mă doare că a murit crezând că eu, prietena ei am devenit rea şi că am ucis-o de bună voie.

Inima nu mai reuşi să pompeze sângele prin venele ei şi muri. Pereţii continuau să se zguduie şi crăpăturile deveneau tot mai adânci.

-Trebuie să plecăm, spuse Rupert.

-Ce facem cu Zelma?

-O lăsăm aici. Oricum a murit şi trupul ei nu are nici o însemnătate după ce esenţa ei s-a dus.

-Ce facem cu Pedro?

Rupert se apropie de el şi încerca să-i simtă pulsul.

-Are puls, dar foarte slab. Nu cred că va scăpa.

-Nu putem să-l lăsăm aici. Trebuie să încercăm să-l salvăm.

Se apucară să-l dezlege şi luându-l în spate, Rupert se îndreptă spre ieşire prin tunelul îngust. Ajunşi pe plajă vampirii îi aşteptau deja. Îl smulseră pe Pedro de pe Rupert şi îl traseră în adâncul nisipurilor.

Rupert scoase biciul şi începu să reteze câte capete apuca. Hope scoase sabia şi se lupta cu vampirii înfometaţi care o atacau din toate părţile. În spatele lor stânca începu să se crape şi făcu implozie.

Hope căzu pe plaja însângerată după ce unul dintre vampiri reuşi să o rănească cu sabia. Rupert o înhăţă şi o trase cu putere spre apă. Fulgerele luminau cerul din toate părţile şi ploaia începu să se revarse din ceruri. Vampirii erau pe urmele lor. Reuşi să o urce în barcă. Unul dintre vampiri îl muşcă de picior. Scoase sabia şi o împlântă în craniul lui. Urcă în barcă şi porni motorul. Vampirii începură să intre în apă, dar când observară că barca se îndepărta cu viteză prea mare, renunţară.

Când se îndepărtară îndeajuns de ţărm, opri motorul şi o luă pe Hope în braţe.

-Eşti grav rănită?

-M-a atins la umăr. Am pierdut mult sânge.

Observă că era pe punctul de a leşina.

-Nu închide ochii! Uită-te la mine. O pălmui pentru a o trezi.

Îi ascultă bătăile inimii care deveneau tot mai rare. Precis îi fusese atinsă o arteră şi sângele ei nu reuşea să vindece aşa rapid rana. Căută cu disperare prin lucrurile ei după o doză din subtituentul de sânge pe care ea şi-l injecta, dar nu găsi nimic. Singura ei şansă era el.

Îşi dezveli piciorul unde vampirul îl muşcase şi apropie gura lui Hope de rana deschisă. Sângele lui îi atinse buzele şi începu să curgă în gura ei. Deodată simţi cum gura ei se lipi de picior şi începu să bea.

După câteva secunde trupul ei se încordă şi, dezlipindu-se de Rupert, căzu pe spate. Ochii i se deschiseră şi, de parcă ar fi primit un şoc electric, inima începu să bată. Hope privi în jur şi îl văzu pe Rupert pentru prima dată aşa cum era, înconjurat de un nimb luminos, cu aripile de înger imateriale. O parte din el se afla acum în ea.

4 noiembrie 2004